

aus Vödingen Korb 524

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

FEBRUAR
1947

AVE MARIA

February, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki
AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:
P. CIRIL ŠIRCELJ, O. F. M.

Urednik:
P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Marijino očiščenje. — K.	3
Lilija iz raja. — K.	5
Čista Mati po porodu. — Gregor Rihar.....	6
Pot k Bogu	9
Mamica čaka	10
Desetka rožnega venca.—Fr. Bazilij, o.f.m.	12
Počitka si želim. — Fr. Bazilij, o.f.m.....	14
Križem kraljestva križa. — P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom	20
Hrepenenje. — Dr. J. Češnik	25
Lemontski odmevi	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

Naslikal Jones

„**K**O je Jezus videl množice, je šel na goro in ko je sedel, so stopili k njemu njegovi učenci; in odprl je usta in jih učil: 'Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo'." (Mt. 5: 1-3)

Dan, ko je Jezus izvolil svoje dvanajstere apostole, je silno znamenit, ne samo zaradi te izvolitve, ampak tudi zato ker je ta dan imel svoj slavni govor na gori. V tem govoru je prvič v širšem obsegu pojasnil, kakšne dolžnosti nalaga svojim vernikom; razglasil je temeljne zakone ali postave svojega kraljestva. Svojim novoizvoljenim apostolom in ljudstvu je razkril razloček med svojim nebeškim naukom in med naukom, ki so ga pisarji in farizeji učili ljudstvu; pokazal je tudi, kako se visoka načela krščanstva temeljito razlikujejo od posvetnih načel, ki so takrat vladala po svetu.

Govor na gori je zelo dolg in se najde v svoji celoti samo v evangeliju sv. Mateja. Začne se z dobro znanimi osmerimi blagri in zato se tudi gora, na kateri je Jezus imel ta govor, imenuje "gora blagrov". V osmerih blagrih je prav za prav obseženo na kratko vse, kar hoče Jezus povedati v svoji pridigi na gori. Temeljna načela, poglobitve postave njegovega kraljestva so razglašene v teh blagrih.

Dvojen je bil vzrok, ki je Jezusa napeljal, da je ravno ta dan imel svoj govor na gori. Prvi vzrok so bili apostoli. Ravno ono jutro jih je bil izbral za svoje najbližje prijatelje, za priče njegovega življenja, delovanja, in nauka, za svoje namestnike pri ljudeh, za svoje posnemalce v bogoljubnem življenju. Kot taki so potrebovali natančen poduk v celem Jezusovem nauku. Zato so tudi nekatere besede v tem govoru (kot n. pr. 'Vi ste sol zemlje') namenjene poglobitvo njim. Drug vzrok je bilo ljudstvo, ki se je ravno ob tem času v silno velikem številu zbralo okoli Jezusa, da posluša njegove nauke in da se ozdravi od svojih bolezni. Tukaj je imel Jezus izvrstno priliko, da ljudstvo dobro podučí v naukih svojega duhovnega kraljestva in da tako pobije zmotne judovske misli, da bo Mesija moččen posveten kralj.

“Po treh dneh so ga našli v templju, ko je sedel sredi učiteljev, jih poslušal ter popraveval. In vsi, ki so ga slišali, so strmeli nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori. Ko so ga starši ugedali, so se zavzeli, in njegova mati mu je rekla: ‘Otrok, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala.’ In rekel jima: ‘Kaj sta me iskala? Nista li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?’ Toda ona nista razumela besed, ki jih je jima rekel. In vrnil se je z njima ter prišel v Nazaret in jima je bil pokoren. In njegova mati je vse to ohranila v svojem srcu” (Luk. 2:46-51).

MARIJINO OČIŠČEVANJE

(2. februar.)

NO izmed prokletstev božjih za greh prvih staršev so bolečine matere pri porodu. Sveto pismo pove: "Tudi ženi je rekel Bog: namnožil bom težave tvoje nosečnosti; v bolečinah boš rodila otroke." Tako je govoril Bog nesrečni Evi.

Mojzes je določil v svoji postavi Židovskemu narodu, da mora mati štirideset dni po porodu iti v tempel z detom k "očiščevanju" in da ga "predstavi" Gospodu. Opravi naj s predpisanim obredom tudi žrtev zahvale, da je vse "težave in bolečine" srečno prestala.

Marija ni bila dolžna spolniti te postave. Rodila je Boga samega. Vendar se ji ponižno ukloni in opravi vse, kar je postava ukazovala. Tega dogodka nas spominja praznik Marijinega očiščevanja.

Prav iz prvih časov krščanstva so kr-

ščanske matere sledile zgledu Marijine-mu in nesle svoje dete k "vpeljevanju" in sicer na dan tega praznika.

Tudi tebe, tudi mene, je tvoja, je moja mati prinesla po najinem rojstvu v cerkev, kjer naju je "predstavila" Bogu. Naše matere so to navado vršile z veliko točnostjo, da bi se zahvalile Bogu za najino rojstvo, da so ostale žive same in mi.

Vendar bolj kot ta namen, so imele še drugega, ki se jim je zdel važnejši, ki jih je prisilil k temu, namreč, da nas "predstavijo" Bogu, da nas darujejo Bogu.

Srečo dobre krščanske ljubeče matere, katero občuti, ko drži v svojem naročju dete, pozna samo materino srce. Toda ko gleda to ljubljeno malo bitje pred seboj, uhajajo ji njeni misli preko zibeli naprej v njegovo bodočnost. "Kaj bo iz tega deteta?" se zaskrbljene povprašuje. Življenje bo dolgo, težko in nevarno. Bo njeno dete srečno v življenju? Bo izpolnilo svojo nalogo, ka-

tero mu je dal Bog, ko mu je vdihnil del sebe, — neumrjočo dušo? Iz lastne skušnje ve, kako je življenje težko! Koliko hudega mora preiti vsak človek! Bo v srečo sebi in drugim? Prav mogoče je, da bo v veliko nesrečo obema. In srce ji zatrepeče v prsih v skrbi za dete. Zato hiti ž njim v cerkev, k Bogu, da ga mu "predstavi", ga mu daruje, da prosi zanj vso srečo in ves božji blagoslov na pot njegovega življenja.

Kot verna mati pa gleda v svojem detetu tudi njegovo neumrjočo dušo. Ta je pa otrok božji, ne njen. Ona mu je dala samo telo, dušo mu je vdihnil Bog sam. To dušo je pa Bog vdihnil v telesce, da bi mu služilo in se tako zveličalo, da bi tako duša prišla nazaj k Očetu, iz katerega je izšla.

Zopet tukaj, kako se s strahom ozira v njegovo bodočnost! Pozna človeško veliko slabost in grešnost. "V grehah ga je spočela", kakor toži David. Pozna pa tudi nevarnosti sveta za dušo, moč skušnjav, zapljevanja. Vidi njegove sovražnike duše, ki bodo skušali to dušo pogubiti. In ko vse to gleda, kako bi ji srce ne trepetalo za svoje dete in se ne izpraševalo: bo to moje dete božji človek? Bo služil svojemu Bogu in se tako zveličal, da ga bo tam zopet našla?

O zato pa: k vpeljevanju! K Bogu! K Mariji z njim, da ga obema "predstavi", obema daruje in posveti in oba prosi zanj milosti in varstva. V večnosti šele pri Bogu bova izvedela, kako koprneče je tedaj molila najina mati — za naju! Kako boleče naju je izročala varstvu Marije! Videla pa bova tudi, koliko milosti, sprejetih v življenju od Boga in Marije, sva sprejela samo po tej materini molitvi, ko sva midva spala v njenem naročju, ona je pa klečala in molila za naju.

Današnje matere vedno bolj opuščajo to lepo navado. Le malokatera začuti potrebo, da gre. Le malo jih vidi vse to in vse tako, kakor je njih mati videla in z njimi hitela v cerkev k vpeljevanju in se ji je zdelo greh nad detetom, ko bi mu ukradla to milost. Posvetnost se zajeda tudi v srca naših mater, posvetnost, ki ne vidi nič božjega tudi ne v svojem otroku. Samo za svet, za ta kratek čas življenje. Ne čutijo potrebe in koristi molitve. Kolika škoda za otroke!

*

Na svečnico Marija opozarja vse krščanske matere na vse to in jih s svojim zgledom vabi za seboj — k vpeljevanju.

*

Na svečnico pa naj misliva tudi midva, ti in jaz, s hvaležnostjo na svojo dobro verno slovensko mater in se ji zahvaljujeva za vso njeno vročo molitev za naju pri njenem vpeljevanju z nama v njenem naročju. Če je že v večnosti, moliva ta dan za pokoj njene duše, da ji Bog to povrne sedaj, ko je pri Njem.

Ta dan se pa naj spomniva pa tudi sveče, katero je takrat držala v svojih roki — svečo vere. Luč vere naj nama sveti na poti skozi življenje, v veri in po veri naj živiva, nama je govorila s to svečo. Nama še gori? Nama še sveti? Ji slediva pri vsakem svojem koraku? Vprašajva se resno ta dan! **K.**

SALOMONOVİ PREGOVORI

Modrost pridiga zunaj, na ulicah se oglašaja, na čelu množice vpije, zunaj mestnih vrat govori svoje besede, rekoč: Preprosti, doklejš bodeš ljubili nespamet, in bodo bedaki želeli tega, kar jim škodi, in bodo brezpametni sovražili znanje? Obrnite se k mojemu svarjenju: glejte, razodenem vam svojega duha, in pokažem svoje besede.

OLILIJA IZ RAJA

9. Pri Markovih

“Marija!”, zakriče enoglasno ženske v zgornji sobi pri Markovih, kjer je imel sinoči Jezus svojo zadnjo večerjo, ko je stopila v sobo Marija z Marto in Magdaleno. Planile so okrog nje in jo objemale. Izvedele so že zgodaj zjutraj, kaj se je zgodilo z Jezusom in prihitele sem k Markovim, kjer so upale najti tudi apostole.

Da, o vsem, kar se je ponoči zgodilo z Jezusom, se je hitro razvedelo po cellem mestu že zgodaj zjutraj. Zlasti pri jutranji službi božji ob šestih se je pred in po službi božji govorilo samo o tem. Najeti hujskači so bili že pridno pri delu, tudi rabinci, duhovniki, so storili svoj del, da so spravili novico o vsem tem med ljudstvo tako, da je služilo ciljem Jezusovih sovražnikov — ga še danes križati in tako spraviti s pota. Na stotine dobro izvežbanih hujskačev se je po premetenem načrtu pomešalo med množico in hitelo s svojim delom, da ljudstva pripravijo za sodbo pred Pilatom ob sedmih zjutraj.

“No, zdaj pa imamo! Tako smo verovali v tega Jezusa iz Nazareta, in smo šli za njim. Upali smo, da bo rešil narod sužnosti Rimljanov in bo naš kralj. Sedaj smo pa osramoteni!” so govorili hinavsko.

“Si že slišal, kaj se je zgodilo ponoči s tem sleparjem iz Nazareta? Naš visoki zbor ga je vjel. Našel je toliko dokazov proti njemu, da ga je moral obsoditi na smrt,” so govorili drugi hujskači.

“Slavnostni vhod Jezusov preteklo

nedeljo je Rimljane razburil. Pilat pripravlja hude stvari proti narodu radi tega. Edina rešitev je, da ga je visoki zbor obsodil sam na smrt, da reši narod,” so govorili tretji.

Če so se Jezusovi prijatelji potegovali zanj, so se hitro vmešali v pogovor, da jih prestrašijo.

“Le zagovarjajte ga! Pilat je razposlal po mestu polno svojih skrivnih agentov, ki bodo vsakega takoj prijeli, kdor bi ga zagovarjal. Osumljen bo kot vpornež,” so lagali.

Tako so vse to izvedele tudi te zveste duše in prihitele v Markovo hišo, da bi od apostolov izvedele celo resnico. Tu so res našle nekaj apostolov, ki so z Oljske gore pribežali sem in se tu skrili. Ti so jim povedali vse, kako je bilo na Oljski gori. Žene so žalovale in jokale, apostoli so bili žalostni in potrti in vsi obupani. Zlasti po dogodkih zadnjih tednov niti sanjali niso, da bi bilo kaj takega mogoče.

“Marija, uboga mati! Kako strašno te mora boleti srce za ljubega nesrečnega Sina!” so jo tolažile sočutno žene.

Marija glasno joka z njimi. Jok žena je zajel tudi njo. Ni se mogla premagati. Mirno se pusti objemati. Tolika ljubezen in zvestoba teh plemenitih duš ji je bila saj prav majhna kapljica tolažbe za razboljeno srce.

“Pustite me, prijateljice!” se slednjič izvije iz njih objemov. “Res, strašno je, kar se je zgodilo. Ubogi moj ljubi Sin Jezus! Vendar, Bog tako hoče.”

“Ne! Ne Bog tako hoče, zloba človeška to hoče!” ji odgovarjajo žene srdito. Ko bi mogle bi same hitele k njegovim sovražnikom in ga s silo oprostile.

“Ne, prijateljice drage! Ne srdite se! Božja volja je, ki pripušča tudi človeški zlobi, da gre svojo pot sovraštva,” pravi Marija mirno in si briše solze. Premagala se je in polna udanost v voljo Boga Očeta je zmagala v njeni duši. Pomirjena sede in z njo žene!

V tem stopijo v sobo apostoli, ki so po noči pribežali k Lazarjevim v Betanijo. Iz strahu so šli po stranskih potih, po manj obljudenih ulicah sem v Markovo hišo, in si zato niso upali iti skupaj z Marijo, Marto in Magdaleno. Tako so sedaj tu vsi apostoli, razven Petra, Janeza in Jude izdajajalca. Vsi so globoko potrti in sede molče. Ko ženske pri

vstopu Marije v sobo zakriče in zajokajo, je tudi nje premagalo, da jih zalijejo solze. Vsem se zrcali na obrazu globoko razočaranje. Njih zvestoba do Jezusa je na hudi preizkušnji.

“Kje sta pa Peter in Janez?” vpraša Filip.

“Marko je preje povedal, da je po noči oba videl na dvorišču v palači Kajfovi,” odgovori Tadej.

“Pa se jima vendar ni zgodilo kaj hudega? Morda so ju prijeli in zaprli,” pravi Marija v skrbeh.

“Prav lahko je to mogoče. Morda so ju spoznali in zaprli,” se boji Tadej.

“Strašno! Strašno!” vzdihne Lazar, ki pri teh besedah vstopi v sobo in sede globoko potrto. Z rokami si zakrije obraz in joka.

Ženske to zopet premaga, da glasno začno ihteti in moški si vsi brišejo solze.

“Mati, strašne vesti imam,” pravi slednjič in si obriše solze.

“Govori, Lazar, prosim te in ne skrivaj mi ničesar,” prosi Marija.

“Mati, bojim se, da je vse izgubljeno, da ni rešitve za Jezusa. Bil sem pri Jožefu iz Arimateje in pri Nikodemu. Oba sta člana visokega zbora. Veliko bi lahko pomagala. Oba sta skrivna učenca Jezusova. Hotel sem z njima govoriti in se posvetovati, kaj bi se dalo narediti, da rešimo Jezusa smrti. Toda...”, Lazarju glas zastane. Preveč ga boli srce. Po nekaj trenutkih nadaljuje: “Toda nista me hotela sprejeti. Že naprej sta vratarju naročila, če pridem, da me naj ne pusti v hišo. Poskušal sem priti celo do Kajfe, pa so me zapolnili in mi zapretili, če ne grem hitro proč, da bodo še mene prijeli in postavili pred sodišče. Na ulici sem srečal več vplivnih Jezusovih prijateljev. Pa o Jezusu niti govoriti niso hoteli. Neka-

ČISTA MATI PO PORODU

(Za svečnico)

**Čista Mati po porodu
v tempelj nese Jezusa;
vdana daje ga Gospodu,
z darom spet odkupi ga.**

**Kaj se čistost očiščuješ?
Madeža na Tebi ni;
Jezusa Bogu daruješ,
sam je vir vse čistosti.**

**Simeon se v srcu vname,
hvali in časti Boga,
Dete Jezusa objema,
Judov čast in luč sveta.**

**Po rešenju hrepenimo,
da spoznamo Jezusa,
se Mariji zahvalimo,
ki za nas daruje ga.**

Gregor Rihar

teri so celo odobraval početje njegovih sovražnikov. Tudi množica je vsa nahujkana. Ko sem nekaterim prigovarjal, da pridejo ob devetih pred Pilatovo palačo, da bomo zahtevali Jezusovo oprostitev, so mi vsi rekli, da si ne upajo, da se boje, da jih bodo Pilatovi skrivni agentje prijeli in zaprli. Oh, oh, ubogi Jezus! Vse te je zapustilo!" zajoka glasno Lazar v svoji veliki dušni bolečini.

Vsi jokajo in nekaj časa nihče ne more govoriti.

"Kaj pa ljudstvo na splošno pravi?" vprašuje slednjič Andrej. "Še v nedeljo ga je tolika množica tako navdušeno pozdravljala in mu vsklikala "hozana".

"Da", pravi Lazar in si briše solze, "da, in to je ravno tisto, kar je najbolj žalostno. Še te dni smo videli, kako ga je množica na ulicah navdušeno pozdravljala in šla za njim. Danes pa, ali so brezbrizni do njega, veliko jih je pa naravnost sovražnih. Nekateri sem srečal, ki so mi govorili: "Sedaj pa imate tega tesarjevega sina! Slepac je bil! Ko bi ne bil slepac, in bi visoki zbor ne imel dokazov proti njemu, ne bi si ga upal prijeti, še manj ga obsoditi na smrt." Bojim se, da bodo pred Pilatom zbrani samo njegovi sovražniki, pa nobenega prijatelja ne bo tam. Če pa bo kdo, si ne bo upal povedati svojega mnenja, še manj pa za Jezusa prositi."

Marija je pazno poslušala to žalostno Lazarjevo poročilo. Njena duša trepetava v bolečini za Sina in srce jo nezmerljivo boli. Ve dobro, da se mora vse to in tako zgoditi, da je to volja nebeskega Očeta, da Bog Sin, njen Sin, trpi in umrje strašne smrti na križu, da zato zanj ni rešitve. Ve, da gre Jezus prostovoljno v to strašno smrt, da je prišel na svet samo v ta namen, da trpi in umre

v odrešenje človeškega rodu. Vendar strahota teh poročil je za njo tako velika, da je zatemnila vse to. V neizmerni bolečini čuti kot mati s Sinom, za katerega so tu tako strašne ure.

To njeno bolečino pa povečava še sočutje z nesrečnim narodom. Toraj množica sledi vodstvu Jezusovih sovražnikov? Tako pa sprejema nase sokrivdo nad strašnim zločinom, ki se bo zgodil v Jeruzalemu. Množica lahko ve, da mora vedeti, da je Jezus nedolžen. Vse njegovo delovanje je bilo javno, pred očmi vsega naroda. Vse, kar je govoril, je govoril javno. Narod ga je slišal. Narod je videl vse velike čudeže, ki jih je delal pred njegovimi očmi, da bi mu dokazal svoje božanstvo, da je res Sin božji. Narod je tudi vedel, da ga njegovi nasprotniki sovražijo samo iz nevoščljivosti. Pa če narod vkljub vsemu temu molči, nosil bo kot sokrivec tudi odgovornost za zločin, tako bo moral nositi pa tudi kazen zanj.

"Ubogo nesrečno ljudstvo, zaslepljeni narod!" vzdihne Marija in iznova zajoka. Njena duša se pa zatopi v gorečo skrivno molitev k Bogu Očetu za zaslepljeni narod in prosi zanj božje milosti. Še v nedeljo ga je ta množica priznala za svojega voditelja, da, kralja. Pri tej priliki jo je Jezus zadnjič posvaril in opozoril na današnji dan. Zajokal je nad mestom in narodom in ga jokaje svaril, naj se ne da zaslepiti. Napovedal je narodu tudi strašno kazen, ki bo sledila za ta zločin. Ali ni bila toraj množice dolžnost, da mu ostane zvesta, da se upre svojim poglavarjem, jim pove svoje neodobravanje njihovega početja proti Jezusu? Da, dolžna je bila! Če bi poglavarji kljub nasprotnemu javnemu mnenju zmagali in Jezusa križali, bi narod kot tak ne nosil

soodgovornosti in sokrivde in tako tudi ne bi bil deležen kazni.

Tako je Marija mislila in strašno jo je bolelo srce, ker je vedela, da se bo kaznen, napovedana od Jezusa v nedeljo, gotovo na strašen način tudi zgodila nad celim narodom.

“Oh, Oče nebeški, usmili se nesrečnega naroda, svojega izvoljenega naroda! Zaslepljen je. Zapeljan je!” ga je v svoji molitvi izgovarjala pred Bogom. “Daj mu milost te ure, da bo spoznal saj v zadnjem trenutku, se zavedel svoje dolžnosti in se rešil,” je molila zanj.

“Oh, kdo bi si še včeraj mogel misliti, kaj bo danes?” prijoka v sobo Janez. “Strašno!”

“O, Janez,” vsklikne Marija, “kako sem vesela, da si prišel. Bala sem se, da se ti je kaj hudega zgodilo.”

“Hvala, uboga Mati!” se ji nežno zahvali apostol in ji poljubi rob njenega plašča.

“Kje si pa bil do sedaj, Janez?” ga vprašuje Lazar. “Res bali smo se že vsi, da se ti je kaj hudega pripetilo.”

Janez poroča, kako sta s Petrom skrivaj sledila tolpi, ki je odpeljala Jezusa z Oljske gore. Pove, da sta ji sledila prav na dvorišče Kajfove palače. Pripoveduje, kako so Jezusa sleparsko sodili in obsodili, kako so priče potvarjale Jezusove besede tako, da so jih sodniki lahko porabili kot pričevanje proti Jezusu.

“Sedaj ga že peljejo pred Pilata,” končuje Janez svoje poročilo žalosten.

“Sedaj pa vsi hitimo tja in storimo, kar pač moremo za njegovo rešitev. Najbrže ne bomo zmagali in prekričali sovražnikov, vendar saj nekaj glasov naj se čuje, ki bodo Jezusa branili in zanj prosili. Če se jih saj nekaj oglasi,

bodo morda mnogi dobili pogum in se jim pridružili,” pravi Lazar in vstane.

Apostoli obsede in se drug drugega prestrašeni spogledujejo. Samo Janez vstane, da je pripravljen iti.

“Ali ne misliš, Lazar,” pravi Filip, “da je za nas prenevarno iti tja? Dosegli itak ne bomo nič po tem, kar si poročal. Vse nas pozna. Še nas bodo prijeli in še nas obsodili kot njegove privržence.”

Lazar ga začudeno pogleda. Zelo neprijetno ga je zadela tolika strahopetnost Jezusovih najožjih in najzvestejših prijateljev. Osupnil je. Tega ni pričakoval.

Tudi Marija jih žalostno pogleda in skloni glavo. Spomnila se je pa besed prerokbe, ki pravi: “Vsi moji prijatelji so me zapustili.” Toraj celo njegovi učenci, njegovi do sedaj zvesti prijatelji, njegovi izvoljenci, pa nimajo poguma ga iti branit? Nova bolečina za njeno materino srce.

“Če se pa bojite, dobro, pa ostanite tukaj!” se Lazar premaga in pravi ves razočaran. “Ti, Janez, greš z menoj?”

“Da, Lazar, grem!” pravi Janez, dasi najmlajši med njimi.

Tudi žene vstanejo, da gredo. Tudi Marija.

“Ne, Mati, ti pa ne smeš ven! Preveč bi bilo to za tvoje materino srce!”, pravi Lazar.

“Da, Marija, ti ostaneš tukaj,” pravijo vse žene. “Ti bomo že sproti poročali, kaj se bo zgodilo. Gospod ti daj moč, da boš vse strašne vesti junaško prenesla. Strašno bo za te!”

“Tudi bi te na ulici kdo spoznal in te žalil in tvoje strašno trpljenje povečal,” misli Lazar.

Marija se je udala in sedla. Lazar, Janez in žene pa odidejo. **K.**

POT K BOGU

ZA TEŽKE URE ŽIVLJENJA

Spisal sv. Alfonz Ligvorski — Prevedel p. Miršček

12. Posebna sodba

1. "Odločeno je ljudem enkrat umreti, nato pa pride sodba" (Hebr. 9:27). Verska resnica je, da bomo takoj po smrti sojeni po svojih delih v tem življenju. Tudi je verska resnica, da bo od te sodbe odvisno naše večno zveličanje ali pogubljenje. Misli si, da si v zadnjem smrtnem boju in da imaš samo prav kratek čas življenja. Misli si, da boš moral po tem kratkem času pred Jezusa Kristusa, da boš moral dajati odgovor od celega svojega življenja. O, kako strašen bo takrat pogled na tvoje grehe!

Molitev

Jezus, moj Zveličar, odpusti mi, prosim Te, preden me boš sodil! Vem, velikokrat sem že zaslužil, da bi bil obsojen v večno smrt. Ne, nočem priti pred Tebe s krivdo na sebi, temveč spokorjen in z odpuščenimi grehi. O moje najvišje dobro, srčno se kesam, da sem Te žalil.

2. O Bog, kako strašna bo bolečina duše, ko bo zagledala Jezusa Kristusa kot svojega sodnika, pa strašnega in užaljenega. Takrat bo videla jasno, koliko je pretrpel za njo. Videla bo, kako veliko usmiljenje ji je izkazoval in kako uspešna sredstva ji je dajal, da bi bila dosegla zveličanje. Takrat bo videla tudi veličino večnih dobrin in ničvrednost vseh posvetnih uživanj, ki so zakrivile njeno pogubo. Videla bo takrat vse te stvari, pa brez koristi; ne bo več časa popraviti minule napake. Kar se bo takrat zgodilo, bo nepreklicno za vekomaj. Pred božjim sodnim stolom

ne bo vpoštevana ne plemenitost stanu, ne čast, ne bogastvo. Samo naša dela se bodo tehtala.

Molitev

Daj, o Jezus, da Te bom zagledal pomirjenega, ko Te bom videl po smrti! In v ta namen mi daj milost, da bom celo svoje preostalo življenje objokoval hudo, katero sem storil, ko sem se obrnil od Tebe in sem šel za svojimi grešnimi nagljenji. Ne! Želim, da bi Te nikdar več ne žalil. Ljubim Te in Te želim vekomaj ljubiti.

3. Koliko zadovoljstvo bo pa občutil ob uri smrti kristjan, ki bo zapustil svet, da se da Bogu. Zatajeval je svoje čute in jim odrekal vsa nedovoljena ugodja. Če pa kdaj ni delal prav, je bil moder dovolj, da je delal zadostno pokoro. Na drugi strani pa, koliko bolečino bo občutil kristjan, ki je neprenehoma padal v iste zločine in bo tako prišel na smrtno posteljo. Vzkliknil bo: "O, v nekoliko trenutkih moram stopiti pred Jezusa kot svojega Sodnika, pa nisem še začel poboljševati svojega življenja! Pogostokrat sem obetal, da bom storil to, pa nisem storil! In sedaj v tem kratkem času, kaj se bo zgodilo z menoj?"

Molitev

O moj Jezus in moj Sodnik! Zahvalim se Ti za potrpežljivost, s katero si do sedaj name čakal. Kolikokrat sem si že napisal svojo večno pogubo! Ker pa si Ti tako čakal name, da mi odpustiš, ne zavrzi me, ko sedaj klečim pred Tvojimi nogami! Po zasluženju svojega bridkega trpljenja sprejmi me v svoje prijateljstvo! Obžalujem, moje najvišje Dobro.

da sem Te preziral. Ljubim Te nad vse. Nikdar več Te ne želim zapustiti.

O Marija, priporoči me svojemu Sinu Jezusu in me ne zapusti!

13. Priprava na posebno sodbo

1. "Bodite pripravljeni, zakaj ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov" (Luk. 12:40). Čas smrti ni pravi čas za pripravo na dobro smrt. Če hočemo dobro in srečno umreti, se moramo na to pripravljati v življenju. Takrat ne bo časa, da bi mogli iz duše ruvati grešne navade, v srcu uničiti glavne strasti in pogasiti vse nagnjenje do svetnih dobrin. "Prišla bo noč, ko nihče ne bo mogel več delati" (Jan. 9:4). Ob smrti bo sama noč in se ne bo več videlo in zato tudi ne več moglo delati. Srce bo otrpnelo, pamet bo otemenjena, sama zmeda bo. Strah, želja po ozdravljenju, vse to bo onemogočilo ob uri smrti urediti vest, vso zmedeno in zapleteno v grehe.

Molitev

O svete rane mojega Zveličarja, mo-

MAMICA ČAKA . . .

Povsod je le mrak in strašna tema
in veter prepeva prek mrtvih vrtov,
jok, mrak in tema je v globini srca,
smrt vstaja iz svežih in mladih grobov.

Nekdo je po polju cvetic nasejal,
rudečih kot kaplje mladostne krvi . . .
Na drznem je vrancu junak privihral,
a padel je sredi viharne noči.

A mamica čaka, da sin se ji vrne,
za dom se bori tam sredi planin . . .
Nad grobom njegovim snežinke srebrne
pozdrave prinašajo mu iz višin.

(Iz "Mi in svet", lista begunstva.)

lim vas, ponižno vas poljubljam in v vas stavljam svoje zaupanje!

2. Svetniki so mislili, da so naredili malo, če so celo svoje življenje porabili za pripravo na smrt z deli pokore, z molitvijo in z izvrševanjem dobrih del in so še trepetali, ko so umirali. Ko so častljivemu Janezu iz Avile povedali, da bo umrl, četudi je zelo sveto živel od svoje mladosti, je vendar odgovoril: "O, da bi imel še malo časa, da bi se pripravil na smrt!" In kaj bomo rekli mi, ko nam bodo prinesli klic smrti?

Molitev

Ne, moj Bog, nočem umreti nemiren in nehvaležen, kakor pa bi, če bi sedajle moral umreti. Želim spremeniti svoje življenje. Želim narediti pokoro za žaljenja Tebe. Želim Te ljubiti iz celega srca. O Gospod, pomagaj mi! Omogoči mi, da bom še kaj več storil za Tebe, preden umrjem, ko si Ti umrl iz ljubezni do mene.

3. "Čas je kratek," (1 Kor. 7:29) pravi apostol. Da, samo kratek čas imamo, v katerem moremo urediti svoje račune. Zato nas sv. Duh opominja: "Karkoli more tvoja roka storiti, urno stori" (Ekl. 9:10). Karkoli lahko narediš danes, ne odlašaj na jutri. Današnji dan ugasuje, jutrajšnji dan ti lahko prinese smrt, ki te bo oropala vsake zmožnosti, storiti še kaj dobrega, ali popraviti, kar si naredil napačnega. Gorje mi, ako me najde smrt še navezanega na posvetnost!

Molitev

O moj Bog, koliko let sem preživel v oddaljenosti od Tebe! Kako si mogel imeti toliko potrpežljivosti z menoj in si me tolikokrat klical k pokori? Zahvalim se Ti, moj Zveličar, za Tvojo tako dolgo prizanašanje. Upam, da se Ti bom mogel zanj zahvaljevati v nebesih za ved-

no. "Usmiljenje Gospodovo bom vekomaj opeval" (Ps. 88:2). Do sedaj Te nisem ljubil in mi je bilo malo mar, če me Ti ljubiš ali ne. Toda sedaj Te ljubim iz celega srca. Ljubim Te bolj kot vse drugo, bolj kot ljubim samega sebe. Ničesar si toliko ne želim, kakor biti ljubljen od Tebe. Ko se spominjam, kako sem preziral Tvojo ljubezen, bi raje umrl od žalosti, kakor da sem to storil. Jezus, daj mi stanovitnost v čednosti!

Marija, moja sveta Mati, izprosi mi srečo, da bom ostal zvest Bogu!

14. Trpljenje razuma v pekl

1. Duše v pekl bodo trpele na svojem spominu. V kraju neskončne nesreče ne bodo nikdar pozabile, da jim je bil v tem življenju dovoljen čas za čednostno življenje in za poboljšanje, ako bi bile zašle. Spominjale se bodo razsvetljenj, ki so jih prejele od Boga, koliko ljubečih klicev božjih, ko jim je Bog ponujal odpuščanje, pa so vse prezirale. Sedaj bodo videle, da je vsega gonec. Ne preostaja jim drugega kot trpeti in obupavati celo večnost.

M o l i t e v

O Jezus, moje upanje je Tvoja sveta Kri, Tvoje trpljenje, in Tvoja smrt. O, ne dovoli, da bi padel v pekel, kjer bi moral vekomaj preklinjati blagoslove, s katerimi si me obsipal!

2. Duše bodo trpele v pekl v svojem spoznanju, ko bodo mislile na nebesa, katere so po lastni krivdi, prostovoljno izgubile. Neskončna blaženost zveličanij v kraju sreče jim bo vekomaj pred očmi. To bo pa naredilo njih muke še večje in jih bodo morale prenašati v ječi gorja in obupa celo večnost.

M o l i t e v

Ko bi bil umrl, moj Zveličar, tedaj ko sem bil v grehu, ne bi imel več upanja,

da bi Te kdaj užival v nebesih. Ti si mi dal življenje, da bi si z njim pridobil nebesa, pa sem izgubil nebesa za nekaj, toliko kot nič, s tem da sem izgubil Tvojo milost. Ljubim Te, moj Bog, in se kesam, da sem Te žalil. Trdno upam, da bom po zasluženju Tvojega trpljenja prišel v nebesa, da Te bom večno ljubil.

3. Duše v pekl bodo trpele na volji. Vse jim bo vzeto, kar bodo želele, dobile pa bodo vse muke, katerih ne bodo želele. Nikdar več ne bodo dobile tega, kar bi želele, temveč vse, pred čemer jih bo groza. Hrepenele bodo, da bi bile rešene muk in bi našle mir, pa zanje ne bo več miru. Primorane bodo prebivati sredi svojih muk za vedno. Njih pokvarjena volja bo sovražila Boga, ki ga poznajo kot najvišje Dobro in vrednega neskončne ljubezni. In to bo njih največja muka.

M o l i t e v

Da, tako je, moj Bog. Ti si najvišja Dobrina in vreden neskončne ljubezni. Jaz sem Te pa zamenjal za ničnost. O, da bi bil raje umrl, da bi Te ne bil tako težko žalil! Ljubim Te, moje najvišje Dobro. Imej usmiljenje z menoj in ne dopusti, da bi Ti bil še kdaj nehvaležen. Odpovem se vsemu razveseljevanju tega sveta in objemam Tebe kot svoje edino Dobro. Za vekomaj bom samo Tvoj. Bodi tudi Ti za vekomaj moj. To je moje upanje, o Bog, moja ljubezen in moje vse. "Moj Bog in moje vse!"

O Marija, Ti si vsemogočna pri Bogu s svojo priprošnjo. Izprosi mi milost svetega življenja.

IZREKI SV. FRANČIŠKA

Pred vsem imej skrb, da duh molitve ne ugasne v tebi.

Hudoba hoče le ene niti od nas, da iz nje splete debelo vrv.

DESETKA ROŽNEGA VENCA

Fr. Bazilij, O.F.M.

Eno je, ki druží vse Slovence, doma in v tujini, in to je — rožni venec. Naš mali narod bi že zdavnaj propadel, da ga ni molitev svetega rožnega venca utrjevala v dnevih preizkušenj in ga ni po tej zmagoslavni molitvi nebeška Mati in Kraljica Slovencev rešila in ohranila. Rožni venec je dolga, nepretrgana veriga, ki se vije preko slovenske zemljice in jo priklepa na božje Srce. V dobah miru je bil ta rožni venec spleten iz pisanih cvetnih vencev slovenskih zelenih dobrav, zlatih polj, in ograjenih vrtičkov okrog kmečkih hiš. V dnevih vojnih grozot pa so bile njegove jagode vroče solze osamelih mater in sirot, krvave kaplje iz nedolžnih src. Bile so bele lobanje nešteti slovenskih mučencev, ki so do trpeli za vero v Križanega in leže po neznanih grobovih prostranih slovenskih gozdov.

Da, rožni venec . . . Kdo bi preštel milijone jagod, ki so zdrsele zlasti v zadnjih letih med prsti slovenskih ljudi!

Ki je za nas krvavi pot potil . . .
 Ki je za nas bičan bil . . .
 Ki je za nas s trnjem kronan bil . . .
 Ki je za nas težki križ nesel . . .
 Ki je za nas križan bil . . .

Slovenski narod je spremljal trpečega Odrešenika na Kalvarijo in z njim doživel tudi sam veliki petek. Slovenski narod je križan. Razbičan visi na križu darovanja in čaka — vstajenja.

Rožni venec . . .

Prva jagoda.

Rožni venec je bila najljubša molitev svetniškega slovenskega škofa Antona Bonaventure Jegliča, ki je že dne 29. junija, 1947, povedal na taboru v Celju: "Satan ima svojo fronto, Kristus jo ima tudi . . . Veliki so časi, v katerih živimo. Veliki časi pa zahtevajo velikih mož, ki bodo pripravljeni največje žrtve — tudi na mučenstvo."

Škof Jeglič nam je pokazal najboljše orožje proti brezboštvu. Njega samega je krepila molitev svetega rožnega venca in nešteto velikih mož in žena naših dni je za boj usposobila ista molitev.

Druga jagoda.

Prerokbe našega nadpastirja Jegliča so se izpolnile. Satan je tudi preko slovenske zemljice raztegnil svojo fronto . . .

Bil sem vojak v borbi s satanom. Vsak večer je vse moštvo posadke molilo skupno sveti rožni venec. Kako možato so donele besede kmečkih očetov, kako nežno so se z njimi združili glasovi komaj doraslih fantov. Rožni venec nas je družil in nas učil, zakaj se borimo,

Pa sem mora na večerno patrolo. Trdo smo stopali drug za drugim v temno noč. V roki sem držal rožni venec in med potjo tiho prebiral jagode. In čutil sem, da nisem sam, da moli tudi Tone, ki gre pred menoj in Janez za mano tudi. Nehote se mi je prikradla v oko solza . . .

Pa smo šli skozi vas. Ko smo stopali mimo hiš, je iz vsake zavel dih močne vere. Iz sleherne se je glasila molitev rožnega venca in če si pogledal skozi špranjo med zavesama, si videl družino, zbrano na kolnih pred "Bogkovim kotom".

Rožni venec . . .

Ako bi stopil danes zvečer po barakah slovenskih beguncev, ki so raztresene po Avstriji in Italiji, bi slišal in videl isto: rožni venec . . .

Tretja jagoda.

Čudovit je bil dan tridesetega majnika, 1943.

Iz vseh ljubljanskih fara so se pomikale procesije proti Rakovniku. Na čelu vsake je stopal farni župnik, obložen s križem; iz stolne cerkve pa je nesel križ sam naš do bri nadpastir, toliko in tako grdo oklevetani prevzv. škof dr. Gregorij Rožman. Triindvajset tisoč Slovencev je molilo sveti rožni venec in na Rakovniku pred brezjansko Marijo Pomagaj obljubilo zvestobo Marijinemu Srcu. Med drugimi točkami je bila

tudi ta: Vsak dan bomo molili sveti rožni venec.

Nepozaben dan. Rožni venec, orožje proti moči teme . . .

Četrta jagoda.

Rožni venec je znak naših mučencev. Kajti z rožnim vencem se sladko umira.

V junijskem jutru, 1942, se je zbrala Ehrlichova akademska čredica pri sveti daritvi. Kako goreče se je dvigala iz mladih src molitev svetega rožnega venca!

In po sveti maši? V Streliški ulici pred ljudsko kuhinjo je padel na voditelja, svetniškega duhovnika dr. Ehrlicha zločinski strel. Zgrudil se je še ves zatopljen v rožnenske skrivnosti.

V nekaj minutah je bilo njegovo mučniško telo prekrito s cvetjem. Drobna svečka je brlela ob rdeči luži krvi na cestnem tlaku. Krog in krog pa je klečala množica zavednih Slovencev — ves promet je zastal — in več ur neprenehoma molila — sveti rožni venec. Ko so odhajali eni za

svojim poslom, so že prišli novi in nadaljevali.

Kako veličasten spev zmagoslavja je donel po okrvavljeni ljubljanski ulici: "Ki je za nas križan bil . . . Zahvaljen, Gospod, za mučenca . . ."

Peta jagoda.

Dne 26. decembra, 1942, je zagorela streha Mavsarjeve domačije v št. Rupertu na Dolenjskem. Družina se je morala zateči v grad Dob pri št. Rupertu.

Zvečer so skupaj kakor navadno zmolili sveti rožni venec, nato pa se predali spanju v božjem varstvu. AK. so obkolili in zažgali grad. Vso noč so preživeli Mavsarjevi v strahu med kroglijami in dimom. Drug drugega so osrčevali med seboj.

Ko je naslednji dan — bila je nedelja, dne 27. decembra — zazvonil na Veseli gori opoldanski pozdrav Kraljici presvetega rožnega venca, so še poslednjikrat v družinski skupnosti zmolili sveti rožni venec.

Zadnji rožni venec v življenju . . . Vse

"Vstani, vzemi dete in njegovo mater in pojdi v izraelsko deželo; zakaj pomrli so, kateri so detetu stregli po življenju." In vstal je, vzел dete in njegovo mater in prišel v izraelsko deželo (Mt. 2:20-21).

člane zavedne katoliške družine, očeta in mater z otroki vred, so brezbožniki pometali žive v ogenj.

Sin bogoslovec, ki ga ni bilo doma, je v letu Gospodovem, 1944, zapel prvo glorijo brez svojcev okrog oltarja.

Šesta jagoda.

“Meni je vera vse,” je bilo zapisano v zapisniku, ko so k. zasliševali slovensko katoliško učiteljico Marico Nartnikovo. Zaradi teh besed je postala mučenka. (Zapisnik je bil najden, fotografiran, in objavljen z vsemi podpisi in pečatom v “Slovincu”, dne 13. junija, 1943.)

Doma je bila iz Rožnega dola pri Semiču. Ze delj časa je pričakovala smrti. Saj je bila članica KA in goreča pospeševaljica posvetitve presv. Srca Jezusovemu.

“Bojim se. Moliva rožni venec,” je dejala ob samotnih večerih materi.

Tudi oni večer, ko so jo prišli iskat, ga je zmolila. K. so zahtevali, da gre z njimi, češ, da se bo kmalu povrnila.

“Vem, kaj to pomeni. Če me hočete umoriti, me umorite takoj,” je dejala.

Onesvestila se je. Mati ji je v slovo obesila rožni venec okoli vratu, nato pa so jo odnesli v gozd. V zapuščeni kočevski vasi Kleču, dve uri od Rožnega dola, so jo dne 25. junija, 1942, umorili.

Naslednje leto so jo svojci odkopali in prenesli v blagoslovljen grob na pokopališču pri sv. Duhu.

Sedma jagoda.

Veliki Osolnik. Iz župnije Rob so odpeljali v hosto več fantov. Martin Dimnik je držal v roki sveti rožni venec in molil naprej. Surov rabelj mu ga je iztrgal besno in vrgel po tleh. “Za tega se ti boriš?” je zaničljivo zakričal.

Martin pa je s fanti molil dalje, dokler niso drug za drugim padli ob cerkvi sv. Lavrencija na Velikem Osolniku. Ločili so se s tega sveta na praznik Marije sedem žalosti, 1943, z mislijo na Marijo, ki bo v borbi s sproščenimi silami pekla prav gotovo zmagala.

Osma jagoda.

“Do zadnjega je držal v svoji roki bel rožni venec, ki mu ga je dala mati in ki ga je spremljal v življenju,” je pisal očitavec o akademiku Francetu Kaduncu, borcu za svobodo, ki je bil ranjen v slovenskem Alkazarju — Turjaku. K. so ga z ostalimi ranjenci ustrelili po padcu gradu, dne 19. septembra, 1943.

Deveta jagoda.

Na misijonsko nedeljo, leta 1943, je bil pri Grčarican ubit župnik Viktor Turk iz Begunj pri Cerknici. Bil je vnet častilec presv. Srca Jezusovega in brez. Srca Marijinega. Goreče je pospeševal pobožnost prvih petkov in prvih sobot. Predno so ga odpeljali K., je pokleknil pred podobo Brezmadežne in jo v otroški pobožnosti poljubil.

S sotrpini v ribniških in kočevskih zaporih je vsak dan molil sveti rožni venec. Zadnjo noč, predno so jih v gozdu pobili s krampi in lopatami (trupla, katera so po-

POČITKA SI ŽELIM

**Počitka si želim
na prsih tvojih, mati!
Kako po tebi koprnim . . .
Kako bi rad te spet enkrat objel,
poljubil zguban tvoj obraz, prižel
tesno se k tebi, mati.**

**Obrisal biserne bi rad solze,
ki močijo ti lica, mati!
Ah, da potožil bi gorje
ti kot nekdanj: glavo v naročje;
s čebelanjem — čisto po otročje:
“Bilo hudo je, mati!”**

**Počitka si želim
na prsih tvojih, mati!
Pa saj zastonj te kličem, se solzim . . .
Med nama meja je: gore visoke,
gomile žrtev in krvave roke . . .
Tako si daleč, mati!**

Fr. Bazilij, O.F.M

zneje odkopali, so bila strašno razbita), so jih v ječi zmolili petindvajset.

Marija jim je po molitvi svetega rožnega venca poklonila mučeniško krono.

Deseta jagoda.

Vso noč med 22. in 23. oktobrom, 1943, so proti Jelendolu nad Rakitnico (južno od Ribnice) vozili avtomobili. K. so prepeljavali svoje žrtve na morišče. Na stotine mučencev je našlo skupni grob. Skoraj vsi so imeli s seboj rožne vence ter so do zadnjega glasno molili, kakor prej v ribniških ječah. "Nekaterim so jih rablji pustili, drugim pa so jih trgali iz rok in jih za njimi metali v jamo . . ." je povedal očitvelec, ki je ušel izpred jame in ga je vsemogočni Bog pridržaval kot pričo na strašne ure. Dih božje milosti je po Marijini priprošnji plaval nad slovensko zemljico, ki je žejna pila mučeniško kri.

Dne 2. oktobra, 1944, so bili odkopani trije skupni grobovi. Od osmih zjutraj pa do petih popoldne so delali naši fantje. Stodevetnajst razpadajočih trupel so dvignili iz neblagoslovljene zemlje. Zmanjkalo je krst . . .

Ganljivi so bili prizori, ko so svojci spoznali domačega očeta, sina . . . Nekateri so mogli samo po rožnem vencu, ovitem še vedno stanovitno okoli razjedenih prstov, spoznati dragega.

"O, moj fant, kaj so storili s teboj," je zakričala neka mati, ko je spoznala svojega sina. Dala mu je v krsto — svoj rožni venec za pot v blagoslovljeno zemljo.

(Med žrtvami so bili Jožef Katelic iz Tisovca nad Strugami, Anton Bartol iz L. potočka, Jože Mavc iz Krvave peči, Lojze Javornik iz Mlačevega, Mirko Mrzel, župan iz Iga.)

Trinajst voz s krstami se je pomikalo čez Rakitnico in Dolenjo vas v Ribnico. Mnóžica jih je spremljala, delala špalir, trosila cvetje in iz tisoč grl je donela pod nebo večna lepa pesem: molitev svetega rožnega venca.

Pokopali so jih na Hrvači. Danes so njihovi grobovi z belimi, enakimi križi najbrž poteptani in zbrisani s površja slovenske

zemljice, ker so bili rabljem prehud očitek vesti.

* * *

Deset jagod je zdrknilo iz mojega srca. Končati moram. Desetka žalostnega dela slovenskega rožnega venca je to in preveč trpi ob njej moja duša.

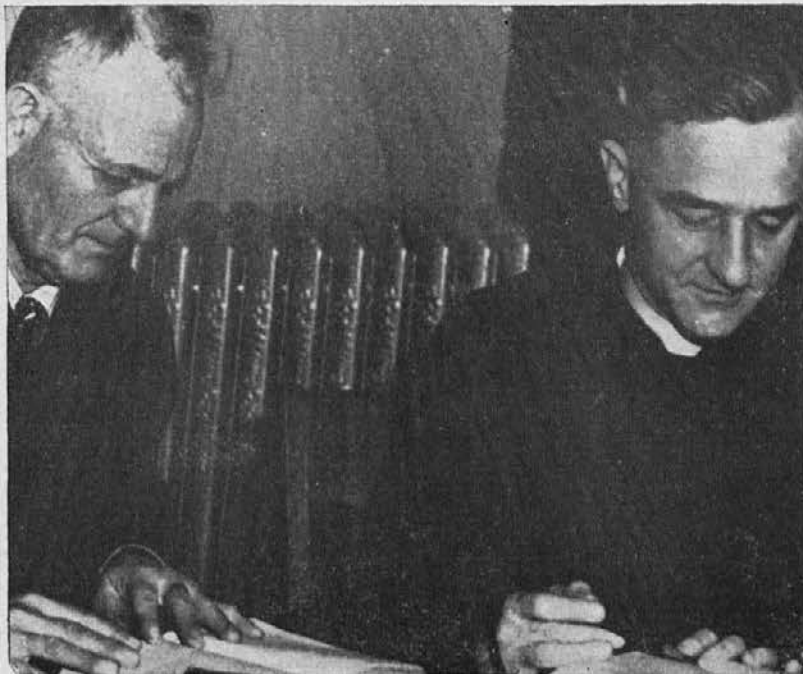
Naj se raj združim z veselim delom rožnega venca, ki ga prepevajo naši mučenci pred prestolom Kralja vseh kraljev.

"In Jezus je napredoval v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh" (Luk. 2:52).

HOJA ZA KRISTUSOM

Kaj ti pomaga učeno se razgovarjati o presveti Trojici, ako pa nimaš ponižnosti, brez katere nisi prijeten presveti Trojici. Zapomnimo si: Kdor učeno govori, še ni svet in pravičen; le kdor čednostno živi, tistega Bog ljubi. Rajši imam, da čutim kes, kakor pa da bi vedel razlago, kaj da kes pomeni.

NIKDAR PRESTAR. — Na sliki na levi je Glen Anderson, 60-letni upokojen pismonoša, ki v svojih starih letih študira latinski jezik pri St. Joseph College, Rensselaer, Ind. Rad bi bral spise starodavnih latinskih pisateljev, namreč Vergila, Ovida, in Horacija, v originalnem latinskem jeziku. Zdi se, da ni človek nikdar prestar za šolo.

K SV. MAŠI Z AEROPLANOM. — Zgoraj je Rev. Harold Donovan, glavni ameriški kaplan v Avstriji, ki ima vsako nedeljo dve sv. maši na Dunaju, potem pa se pelje z aeroplanom 35 milj do neke vojaške kapele, kjer daruje še tretjo sv. mašo.

PRAVEMU BOGU NA ČAST. — Na sliki se vidi eden izmed oltarjev v rimskem Panteonu, ki je v starodavnih časih služil kot svetišče vsem poganskim bogovom na čast. Ko je bilo poganstvo premagano v četrtem stoletju, so kristjani napravili cerkev iz Panteona.

ZA EN ČAS NE BO STRADALA. — Neka dobra ameriška družina je poslala velik zaboj raznih jedi tej ljubki evropski deklici. Deklica sedi zraven zaboja.

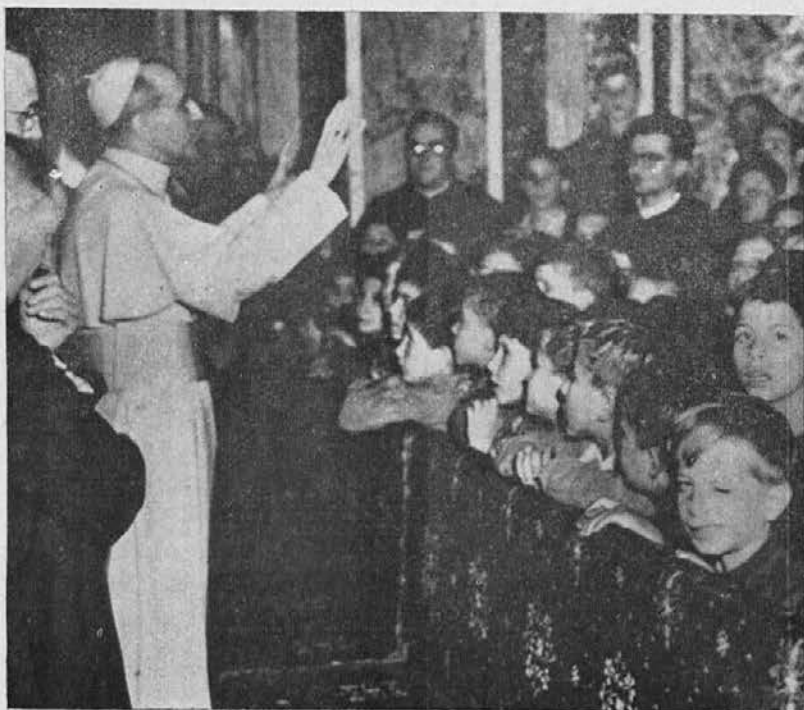

SLIKARICA. — V svojem prostem času je Yolanda Rubini iz Philadelphije naslikala to lepo sliko Matere Cabrini, prve ameriške svetnice, kakor jo vidite na desni.

NEKAJ DNI PRED SMRTJO. — Na poti iz Amerike v Rim novembra meseca se je Most Rev. Valentine Schaaf, o.f.m. (sedeč na sliki), pokojni general frančiškanskega reda, ustavil v Lisboni na Portugalskem, kjer je vodil poslovilne obrede za frančiškanske misijonarje. Nekaj dni pozneje je v Rimu nepričakovano umrl.

PAPEŽEV BLAGOSLOV ZA OTROKE. — Na zgornji sliki se vidi sv. Oče Pij XII., ko blagoslavlja skupino italijanskih otrok, ki se povračajo v Severno Afriko, od koder so morali med vojsko bežati. Glejte dečka na desni, kako mežika fotografu.

OBNOVITEV FRANČISKANSKIH MISIJONOV. — Stari frančiškanski misijoni v Kaliforniji bodo v kratkem obnovljeni. Na sliki se vidi San Juan Capistrano misijon.

RAZVALINE MONTE CASSINO. — Arhitekti in benediktinci pregledujejo razvaline svetovno znane benediktinske opatije blizu Monte Cassino v Italiji. Opatija bo zopet sezidana, a vzelo bo več let.

Ameriška "sveta" mesta. —

V Ameriki se nahaja vsaj 350 mest in vasi, ki nosijo ime svetnika ali svetnice božje. Najbolj znana takšna mesta so sledeča: St. Louis, Mo. (po sv. Ludoviku kralju); San Francisco, Calif. (po sv. Frančišku asiškem, ustanovitelju frančiškanskega reda); San Antonio, Tex. (po sv. Antonu padovanskem, frančiškanskem čudodelniku); St. Paul, Minn. (po sv. apostolu Pavlu); St. Petersburg, Fla. (po sv. apostolu Petru); Santa Clara, Calif. (po sv. Klari, ustanoviteljici reda klarisinj); San Jose, Calif. in St. Joseph, Mo. in St. Joseph, Mich. (po sv. Jožefu, skrbniku Jezusovem); San Diego, Calif. (po sv. Didaku, frančiškanskem svetniku); Santa Ana, Calif. (po sv. Ani, materi Marije Device); San Bernardino, Calif. (po sv. Bernardinu sijenskem, slavnem frančiškanskem pridigarju); St. Augustine, Fla. (po sv. Avguštinu); Santa Monica, Calif. (po sv. Moniki, materi sv. Avguština); in še mnogo drugih mest.

Zraven teh imen se najdejo tudi druga sveta imena, ki se tičejo katoliške vere, kakor na primer: Sacramento, Calif. (zakrament); Los Angeles, Calif. (angelji); Santa Fe, N. M. (sveta vera); Santa Cruz, Calif. (sveti križ); Corpus Christi, Tex. (Telo Kristusovo); Trinidad, Colo. (Presv. Trojica); Providence, R. I. (previdnost božja).

P. Martin, o.f.m.

Molitvenik mu rešil življenje. —

Nek ameriški vojak se zahvaljuje svojemu molitveniku, da je danes še živ. Imel je navado, da je vedno nosil molitvenik na svoji osebi. Med vojsko se je nekega dne nahajal v nekem gozdu na Nemškem. Med ljuto bitko zoper Nemce v dotičnem gozdu mu je šrapnel zadel molitvenik. Šrapnel je sicer prodril čisto skozi molitvenik in v vojakove prsi, vendar je zgubil svojo hitrost in silo zaradi molitvenika in se ni tako globoko zasadil. Brez molitvenika bi bil vojak smrtno ranjen, če ne hipno ubit. Po operaciji je bil šrapnel iz prsi izrezan in danes je vojak zdrav.

Molitvenika ni vojak samo s seboj nosil, marveč ga je tudi pridno rabil, ker je bil molitvenik precej izrabljen, ko so ga zdravniki našli na ranjenem vojaku. In menda bi koga izmed vas zanimalo, če rečemo, da je bil ta molitvenik "My Daily Missal", ki ga je sestavil znani Rt. Rev. Joseph E. Stedman. Slovenci seveda ne rabite tega molitvenika, vendar ga

nemara vaši otroci rabijo, ker je dobro znan med ameriški katoličani.

Družina Trapp. — V ameriških pevskih in muzikalnih krogih je zdaj že precej dobro znana avstrijska katoliška družina, po imenu Trapp. Nemara je tudi vam Slovencem znana in ste jo morebitno tudi videli in slišali pri kakem koncertu. Vsi otroci v tej družini znajo izvrstno ali peti ali pa kakšen muzikalen instrument igrati. Že po različnih mestih in krajih v Združenih državah je ta odlična družina imela muzikalne koncerte, katerim je privabila na tisoče poslušalcev.

Družina Trapp je v Ameriko pribežala, ko je Hitler zasedel njeno domačo Avstrijo. V Ameriki je našla zavetje v državi Vermont blizu mesta Stowe. Tamkaj imajo Trappovi svojo lastno farmo, ki obsega 600 akrov, in zraven tega imajo tudi svoje tako zvano muzikalno taborišče, pri katerem imajo svoje pevske in muzikalne vaje. Vsi člani družine, starši in otroci, katerih je deset (trije sinovi in sedem hčera), so že postali ameriški državljani. Dva sinova sta služila v ameriški vojaški armadi med vojsko.

Družina Trapp pa se ne odlikuje samo v muziki, temveč v svoji globoki katoliški veri in zvestobi do Boga in Cerkve. Po posebni pravici, ki jo je dobila že v stari domovini, ima ta družina kapelico v svoji hiši, kakor tudi kaplana, ki v njej mašuje

vsako jutro, in ki je obenem tudi učitelj in direktor pri pevskih vajah. Vsa družina je navzoča pri vsakdanji sv. maši in vsi tudi prejmejo sv. obhajilo vsak dan. In kar je tudi zelo hvalevredno, družina skupno moli rožni venec vsak večer.

Vi Slovenci seveda ne morete posnemati te Trappove družine v vseh verskih rečeh, ker nimate v svojih hišah svoje lastne kapelice in tudi svojega kaplana ne. Vendar bi se lahko prav gotovo večkrat poslužili priložnosti, biti deležni vsakdanje sv. maše in sv. obhajila. In še posebno to bi lahko vam priporočili, da molite, kolikor mogoče, vsak dan sv. rožni venec, če že ne skupno, pa vsaj vsak zase.

Zlobni jezik za zobmi! — V nekem starem samostanu v Avstriji je v naših časih živel menih-duhovnik, po imenu oče Magnus, ki so ga vsi radi imeli, menihi in ljudstvo. Njegova najlepša čednost je bila ta, da ni nikoli ničesar žaljivega govoril proti nobenemu človeku. Tako ljubeznive narave je bil, da sploh ni mogel kaj žalega ziniti.

Nekega dne je šel iz samostana in obiskal sosednjega župnika, ki je bolan ležal na svoji postelji. Po svojem obisku, ko se je mislil napotiti domov, je srečal žensko, po imenu Ana Marija, ki jo je poznal in ki je spadala v dotično faro. Prosila ga je, ako sme za en čas z njim hoditi. Duhovnik ji je privoščil to čast.

Kmalu je začela Ana Marija takole govoriti: "Veste, dobri oče, moja sosedka je zelo hudobna ženska. No, saj jo poznate."

"Res?" jo je duhovnik debelo pogledal. "Potem hitro molimo en rožni venec zanjo, da se bo poboljšala. V imenu Očeta in Sina..." in tako naprej. Vseh petnajst skrivnosti rožnega venca sta zmolila.

Nato je Ana Marija jela ponavljati svojo tožbo: "Častiti oče, kako morem imeti potrpežljivost z ono žensko?"

"Potrpežljivost je res težka čednost," je dejal duhovnik. "Molimo pa še za tebe rožni venec, da boš potrpežljiva." Zopet sta zmolila ves dolgi rožni venec.

Ko je bilo tega konec, je Ana Marija zopet odprla svoja usta in izbleknila: "Resnično Vam povem, dragi gospod, ona ženska grdo muči svojega moža."

"To pa je žalostno. Moli-mo še zanj rožni venec."

Ko sta tretjič končala rožni venec, sta že stala pred hišo Ane Marije. Oče Magnus se je lepo poslovil od nje in šel svojo pot naprej.

Ana Marija je trdno sklenila, da bo dolgo časa, preden bo zopet šla na sprehod s očetom Magnusom.

"Bogat" kardinal. — Ko je lansko leto umrl kardinal Glennon iz nadškofije St. Louis, je zapustil le dvesto-petdeset dolarjev na banki. Otrok revnih staršev je bil, ko je prvič zagledal luč sveta na Irskem; reven je bil,

ko je zadnjič na tej zemlji zatisnil svoje oči. Ameriški katoličani smo lahko ponosni na tega blagega dušnega pastirja, ki je v uboštvu sledil svojemu Zveličarju, ki je sam tako ljubil ubošstvo.

Belo se spodobi danes. —

Med vojsko so ameriški katoliški vojaki mornarji, in marinarji stregli pri sv. maši vsak dan. Seveda niso nosili navadne strežnikove obleke pri maši, ampak so kar v svoji vojaški obleki stregli. Včasih se je pa zgodilo, da so kar tekmovali med seboj, kdo bo stregel kaplanu pri sv. maši.

Nekje na havajskih otokih je nekega dne mašnik ravno stopil pred oltar v beli mašni obleki, ker je bil tisti dan praznik Matere božje. Naenkrat prihitijo k oltarju trije: vojak, mornar, marinar. Mornar je bil belo oblečen in je zato drugima dvema pokazal na belo mašno obleko in dejal: "Zdi se mi, da se danes belo spodobi pri oltarju." Druga dva sta prikimala in šla nazaj na svoj prostor.

"Učite vse narode in krščuj-te jih..." (Mt. 28:19).

— Po Kristusovem povelju uči in krščuje sv. Cerkev vse narode, naj si bodo beli ali črni, ali katerekoli barve. Pred kratkim je bilo v New Yorku krščenih 176 črncev v dveh cerkvah. V cerkvi sv. Karola boromejskega je bilo 102 krščenih, v cerkvi sv. Alojzija pa 74. V prejšni cerkvi je bil navzoč škof Donohue, nujorški pomožni škof, (Dalje na str. 28)

S Krížem

---

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

Spisal James K. Jamison

Prestavil p. Bernard, O.F.M.

PREDZGODBA

(Vrši se na domu Baragove sestre Amalije)

(Nadaljevanje)

STARI župnik je skušal pogledati mlademu v dušo in si je mislil: Da, ti si mi pravi gorečnik! Navaden človek, pa naj bo še tako dober, ne misli takole globoko. Pri Frideriku je pa to še posebno značilno, ko je drugače tako umerjen v vsem. Le zakaj tak človek ne gre v samostan? To moram še poizvedeti — kar naravnost poprašam. Tako bom tudi malo odrinil tisti nesrečni trenotek, ko bo Amalija hotela slišati moj osebni nasvet. Oh, nočem ga ji dati naravnost . . .

In tako je gospod Zajec naravnost vprašal:

“Plemeniti moj mladi prijatelj, ali

ste kdaj mislili na to, da bi postali menih?”

Gospod Baraga je začuden obstal pred starim župnikom.

“Ne, ta poklic pa ni zame. Dano je drugim. Jaz bi ne mogel vseh dni življenja prebiti v raziskavanju samega sebe. Redki zmorejo to. Karkoli svetosti je Bog meni namenil, mora priti iz dejavnega življenja in se izživeti v dejavnem življenju. Bog me kliče v kraje, kjer je treba, da ljudje Njega spoznajo. Moja duša kliče po hrani, ki je v tem, da služim božjim otrokom. Ni več odlašanja zame. Tu v prsih me nekaj priganja. Sili me na pot, da se kje ne zamudim brez potrebe. In tako to je — odhajam na pot.”

Kako globoko je občutil moč vsake izgovorjene besede, se je dalo čitati na potezah njegovega obraza. Lahna ro-

sa mu je obkrožala žive oči. Njegova zadnja beseda: "odhajam na pot", je zvenela kot nepreklicen zaključek. Skozi ogenj in vodo, če treba! Kot sodba preroka iz davnih časov je beseda legla na občutje gospoda Zajca.

"Bog z vami, Friderik — ampak kam mislite iti? O čem prav za prav govorite?"

Malo da ni mož v svoji nestrpnosti zadnjih besed izkričal iz sebe.

"V Ameriko se odpravljam. Saj sem vam pravil."

Gospod Zajec je zapičil vanj trudne oči, kakor da ga je šele sedaj zagledal pred sabo. Tak zdaj je končno tukaj tista beseda! Vsi župnikovi živci so se napeli v skrajno pozornost. V istem hipu se je vse uprlo v njem in za premislek ni bilo časa.

"Friderik Baraga, iz tega pa nič ne sme biti!"

Skoraj zatulil je gornje besede in se pognal na noge. Pa že je uvideval svojo prenagljenost. "To se reče, ne bilo bi nič, če bi jaz imel kaj besede . . ."

Pognal se je po sobi gor in dol in obstal pred Amalijo.

"Kaj vam le v glavo pade, Amalija, da se ne uprete temu načrtu!"

Sestra in brat sta molčala; gospod Zajec je spet našel svoj stol.

Prenaglil se je, karal na tihem samega sebe. Toda prišlo je kakor plaz z gore, napovedovala se je prevelika izguba — izguba zanj prav osebna, pa za župnijo in za njegovo starostno onemoglost. Potem pa misel na blagor tega izrednega mladega moža — v Ameriko s temi jasno vidnimi nenavadnimi talenti — kako naj se to mirno prenese?

"Tak tako", se je pomirjalo v njem. "Ali se pa zavedate, mladi prijatelj, da ste zelo krhkega zdravja? In v rasti

ste zaostali pod poprečno mero moža! Mesa in kosti nimate za pol dobrega kmeta iz naših vasi! Napornega dela vaše mišice niso nikoli poznale. Kaj mislite, kako dolgo bo živel človek vaše vrste v trdi in divji Ameriki? Bog z vami, za obletnico po vašem slovesu vam zapojemo Libero . . ."

Friderik Baraga je samozavestno pobijal župnikove strahove.

"Gospod župnik, vi bi se čudili, če bi poznali vse moje moči. Ko sem bil študent na Dunaju, sem o počitnicah napravljajal peš dolga pota. Prepotoval sem Moravsko, Češko in Bavarsko. Nosil sem s sabo težak nahrbtnik in južino sem si sam pripravljajal pod milim nebom. Res je, da sem ostal primeroma nizke postave, zdrav sem pa zmerom bil, hvala Bogu. Mnogo bolj sem žilav kot se vam zdi in zmerom trden ko dren. Le verjemite, da me Amerika ne bo tako hitro podrla. Pa če bi bil tudi slaboten, saj Bog slabotne podpira."

"Nespametne pa kaznuje," je stari gospod zagodrnjal vmes. "No, pa recimo, da vas smrt ne bo tako hitro pobrala. Ali je pa zato nujno potrebno, da obidete pol sveta, preden začnete služiti Bogu? Vaš rod je živel na tej zemlji stoletja. Vi ste pognali iz korenin, ki so globoko zasidrane v tej naši zemlji. Tu bi imeli ostati. Tukajle, da še rečem in trdim, tukajle je polje za vaš poklic in ni prav nič treba siliti v svet. Ali ni vaša uboga domovina potrebna duhovnikov? In ko smo že pri tem — ali ne vidite, da vas potrebuje prav tale moja župnija?"

"Saj ste vi tukaj, gospod! Pa koliko drugih duhovnikov je po vsej domovini! Že v štirinajstem stoletju so bili duhovniki v naši dolini. Stiški samostan je zrastel leta 1135! Tam, kamor sem

se namenil ođiti, duhovnikov sploh ne poznajo.”

“No vidite, to je ravno, kar sem vam hotel povedati,” je povzel gospod Zajec že ves razgret. “Za vas Amerika ni. In vi niste zanjo. Tam vam je vse tuje. Tukaj na Slovenskem ste doma. Tu ste Slovenec med Slovenci. Vrh tega ste primerno bogat pa iz plemenitega rodu. Vse to ne bi v Ameriki nič pomenilo. Tukaj pa, posebno zdaj, ko je Avstrija vsak dan bolj močna, bodo možje vaše vrste lahko lepo napredovali v teh deželah. Prav tako kot pred leti — seveda, vi ste bili takrat še deček — ko je Napoleon ustanovil tod svoje ilirsko kraljestvo, kako so mladi in razumni mladci lepo napredovali in res nekaj dosegli, da je bilo veselje. Seveda so morali biti Francozom naklonjeni. Kajpada, ti isti časi so minuli in sedaj smo spet del Avstrije. Kljub temu se lahko pride kam naprej celo prav tu v naši mali Kranjski. Z vašo izobrazbo in znanjem jezikov, ha, za vas se najde mesto na samem cesarskem dvoru! Pomislite na svoji sestri in na rajne starše! Ali se nič ne brigate za čast svoje družine? Imam prijatelje na visokih mestih, ki jim lahko malo namignem in bodo prav radi . . .”

“Gospod župnik, dragi moj gospod župnik! Bog ne daj, da bi vas hotel žaliti! Saj iz vsega srca spoštujem vaše zanimanje zame in za našo družino. Ampak ravno to je, kar zame ni. Tu ste mi narisali možnost napredovanja po poti krivljenja hrbtov in protekcij, kakor je pač že navada v kraljestvih in cesarstvih. Tega jaz ne prenesem. Že razumem, da se kak drug človek z lahko podvrže takemu jarmu, da potem lažje dela za uboge in zapuščene. Tam pre-

ko luže, v Ameriki, tam ni ne kraljev in ne cesarjev, tam so vsi ljudje enaki.”

Gospod Zajec je poslušal z odprtimi usti, pa je prepustil vso besedo Frideriku, ki je vneto nadaljeval:

“Toda nikar me napačno ne razumejte. Ne odhajam v Ameriko zgolj zavoljo teh in takih reči. Nobena politika me ne žene tja. O, saj dobro vem, da se tudi taki, ki verujejo v politično enakost, dostikrat spozabijo. Tudi taki postanejo kruti in se ne menijo za pravice drugih, ki so na nižjem stališču. Da, ravno v Ameriki se to dogaja. Neverjetna notranja sila ameriškega demokratičnega ljudstva žene ljudi od enega konca kontinenta do drugega. Prvotnih Amerikancev, mislim namreč Indijance, to premikanje od vzhoda proti zapadu ne vsrka vase. Nasprotno! Pó-riva jih pred seboj in jih tišči nekam v kot, kakor ogromen plaz brezobzirno rine pred seboj silna drevesa. Ta človeški plaz belih v Ameriki nima najmanjšega smisla za človeške pravice Indijancev. Tam nekje, kjer se Indijanci umikajo temu strašnemu plazu, tam nekje bom našel svoje mesto kot preprost misijonar in božji služabnik. Ne vprašajte me, zakaj grem iskat tisto mesto. Samo to vem, da moram. Božja volja, dragi gospod! Z Njegovo pomočjo bom dal tem človeškim izvržkom, lačnim in zapuščenim in brezupnim, kakor so, nekaj takega, česar jim noben cesar in noben podložnik ne more vzeti.”

Stari gospod je molčal. Seveda je razumel, kaj žene tja na konec sveta gospoda Friderika. In da bi tajil božjo milost? Tista osebna izguba, ki se mu je zdela sprva tako velika, se je začela topiti pred njim in je bila le še tenka stena. Pa saj se je moralo Baragu sa-

memu tako goditi, ko je ob misli na svoj bodoči misijon tehtal izgubo in dobiček.

Gospod Zajec je pogledal kvišku in se srečal z očmi Amalije, ki je zrla vanj z globoko pomenljivim pogledom. Oba sta čutila, da je Friderik Baraga že tako daleč od obeh, kakor da je tisto brezbrežno morje že resnično stopilo vmes.

Mariji, naj prinese potice in mleka.”

Gospod Zajec se je hipoma zavedel novega položaja.

“Aha, mleko in potica! Mleko tako sočno in hladno, potica pa natrpana rozin! To pa rečem, da se bo prav prileglo. Friderik, tudi vam bo dišalo.”

Kazalo je, da se ne znajo več pogovarjati.

Tedaj je prišla mednje mlada ženska in za njo postaven čeden mlad mož. Opazila sta napetost v sobi in že sta se mislila umakniti. Amalija se je hitro znašla.

“Da sta že nazaj od tiste dolge vožnje, ljuba moja! Dajta, dajta, pridružita se nam in sedita. Antonija, naroči

Govoril je z glasom, kakor da išče sprave.

Marija je prinesla širok okrogel pločnik in ga postavila na mizico poleg stola gospoda Zajca. Kamenit vrč z mlekom je stal na njem in narezani kosi potice so ležali ob vrču. Stari župnik je takoj segel po teh dobrotah in Feliks Hoeffern se mu je pridružil. Antonija je sedla na divan poleg Amalije in dih

prijetne domačnosti je spet zavel po sobi.

“Pa menda nisem v napotje,” se je obrnil Feliks k Amaliji. “Če razpravljate kako družinsko zadevo, saj lahko pridem po Antonijo malo pozneje.”

“Ne, ne, nič takega,” je hitela Amalija. “Seveda, govorili smo o Friderikovi nameri, da bi jo potegnil v Ameriko. To pa ni nič skrivnostnega, da bi ti ne smel slišati. Pa saj si naš in se ne smeš med nami delati tujca.”

Antonija je bila poleg Amalije prava malenkost in tudi drugače ni imela nič sestrinih značilnih odlik. Takoj se je izdala, ko je planila vmes:

“Ali ni to nekaj imenitnega, gospod župnik, da se naš Friderik odpravlja v Ameriko? Meni se zdi tako romantično in pustolovsko.”

“Kar se tega tiče, gospa Antonija,” je odgovoril gospod Zajec, “naj misli kdo o Friderikovi nameri tako ali tako, to pa rečem, da nima z romantičnostjo in pustolovstvom nobene zveze. Predobro poznam Friderika. Seveda, če bi mislil vaš gospod Feliks iti v Ameriko . . .”

Gospod Baraga je vstal in se smejal.

“Pa me za hip oprostite, gospoda. Bom stopil k bolnemu starcu Antonu tja čez polje. Obljubil sem mu, da ga pridem danes pogledat. Prav kmalu se vrnem.”

Friderik je odšel in stari župnik se je obrnil k Feliksu.

“Gospod Feliks, vaša gospa je nekaj omenila pustolovsko romantičnost. Kaj ko bi se njej zahotelo tja v tisto Ameriko?”

“Gospod župnik,” je vzkliknila Antonija, “nehajte že dražiti mojega Feliksa. Ne pozna vas še tako dobro kot mi in misli, da vsako besedo rečete za-

res. Zmerom mu moram dopovedovati, da radi nagajate. Odkar se vas spominjam iz svojih detinskih let, zmerom ste nagajali nam otrokom.”

“Ne, Antonija! Ne, ne! Je že res, da sem se včasih zabaval s tem, da sem nagajal vam in Amaliji, ampak ne Frideriku. Čeprav vsako šalo razume, razposajen pa ni bil nikoli.”

“O, sem pa jaz zato toliko bolj razposajena,” se je smejala Antonija.

“Naj bo, ampak ne segajte mi v besedo,” jo je posvaril župnik Zajec. “Naj vam povem dogodivščino. Ko je bil Friderik še prav majhen deček, sem ga nekoč našel na dvorišču, kako je obvezoval mehurje na nogi, menda se je obdrngnil ob kamen. Ponagajal sem mu in dejal: Kaj se ti zdi, dečko moj, ali ni to strašno za človeka, da ima takega očeta, ki mu še čevljev ne more kupiti. In Friderik mi lepo pritrudi, češ, res je to strašno. In to mi pove s silno žalostnim glasom. Gledal je tako resno, da sem se moral smejati. Pa me vpraša in pravi: Zakaj se smejete na tako misel, gospod? Odgovorim mu: Smejem se dečku, ki živi v grajščini, pa mu oče ne more kupiti čevljev. Ali se ti ne zdi to jako zabavno? Do takrat je imel že čisto solzne oči. Pa mi brez zadrege reče: To je pa res, gospod župnik, jako zabavno je to. In se mi je smejal skozi solze. Čutil sem, da se s svojim nagajanjem nisem obnesel. Stopil sem v graščino in sem sedel z vašim rajnim očetom prav v tejle sobi. In sem mu rekel: Nepomuk Baraga, vaš sinko si na dvorišču obvezuje noge, ker si jih je obtolkel ob kamen. Zakaj mu ne kupite čevljev? Njemu in meni se zdi, da je ta reč jako zabavna. Se pa meni ne zdi posebno zabavna ta reč, je odgovoril gospod Nepomuk. Ali si morete misli-

ti, gospod župnik, kaj je počel ta paglavec? Vsak nov par čevljev je brž dal kakemu vaškemu dečku. Komaj sem ga dohajal s kupovanjem novih. Potem sem se naveličal tega in zdaj naj si le obvezuje mehurje! Na to sem rekel gospodu Baragu: Tak vi ste srečni oče dečka, ki se ne meni za mehurje na lastnih nogah, da le drugim pomaga do čevljev! Takih očetov ni mnogo na svetu. In še to vam povem, Nepomuk Baraga, vi ste oče malega dečka, ki bo enkrat ali norec ali pa velik svetnik.”

Stari župnik je široko upiral oči zdaj v tega, zdaj v onega, ki so bili ž njim v sobi. Nenadoma se je odtrgal od svojega naslonjača in je skoraj rjovel vanje:

“Kdo sem jaz, da najdem za Friderika pripraven nasvet? Kdo sem jaz, da mu zastavim izvoljeno pot!”

Zdelo se je, da mu pohajajo sile. Kolena so se mu pošibila in roke so kot brez moči obvisle ob njem.

“Modrosti ni v meni,” je dahnil s šibko besedo. “Izgaran sem in mir je vse, česar si še morem želeti.”

Roka se mu je tresla in iskala pomoči pri navzočnih. Zgrudil se je nazaj v naslonjač in zaječal:

“Dočakal sem to, da sem spoznal moč ponižnosti.”

“Dragi gospod, vse te bridkosti sem vam jaz zakrivila,” se je obtoževala Amalija. “Hoja po vročem soncu vas je zdelala in zdaj še vaše skrbi za blagor naše družine! Vse to je bilo za vas dosti preveč. Odpustite mi, da sem vam to naprtila. Feliks vam bo pomagal na vrh in boste legli kje v gornjih sobah, ki so vse lepo hladne in zračne.”

Gospod Zajec je zamahnil z roko.

“Dobra Amalija, ne more biti po vašem. Dovolite, da ostanem tu na naslonjaču in poslušam pogovore o vaših

skupnih zadevah. Bom kmalu spet čisto pri sebi, kakor hitro bomo spet pri teh drobnih rečeh, ki se nam v Suhi Krajinini zdijo vsem tako važne. Antonija naj nam pove, kaj je videla na dolgi vožnji, in od gospoda Feliksa bomo zvedeli, kje letošnje grozdje najlepše obeta in kje se živina najlepše redi. Potlej pa, ko se bo sonce nagibalo v zaton, bo stopil Friderik z menoj na pot proti domu in tam nekje na ovinku mu bom rekel: Zbogom, moj fant!”

(Dalje prihodnjič)

HREPENENJE

**O Bog mojih neutešenih želja
in hrepenenja srčno žarečega!
V zmotah blodil sem v mladostnih svojih
dneh,**

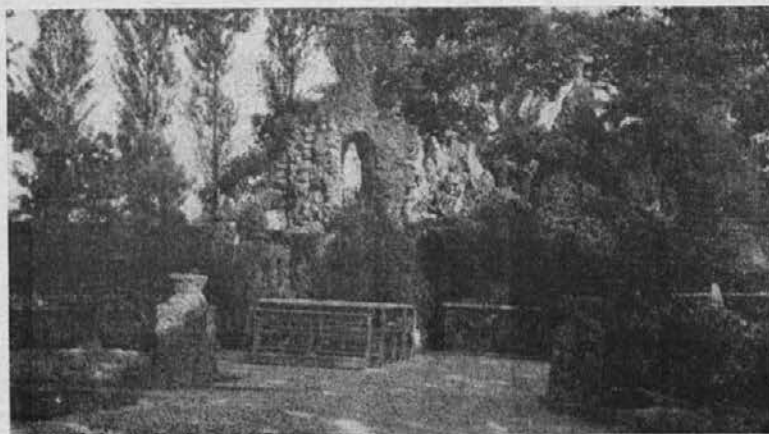
dušne sile tratil in iskal uspeh,
kjer ga nisem mogel najti nikdar
radi blaznih, bednih, žalostnih utvar.
Moja pota so postala tišja vsa
v poznem mladoletju. Vzbudil se iz sna
sem. In trdni upi so govorili mi
v jasnem soju tihe, zvezdnate noči,
da Te najdem, o Resnica večna, spet
in da zgine z duše sleherni trepet.
Iz zvonov detinstva blaženega sem
glas Dobrote večne čul, da zdaj prispem
v varno tja zavetje božje milosti,
ki iz bisernih otroških zre oči.
In Ljubezen večna me objela je,
Milost neizmerna je otela me.
Zdaj sem Tvoj, moj Bog, moj Stvarnik,
Rešenik!

O zdaj nisem sam kot samcat spomenik
v parku. Najbrezbožne misli zdaj golče
v moj obraz! Ti si z menoj. Naj morje se
peni in šumi! Naj od visokih sten
skalnatih bregov vabeči glas Siren
kliče me v omamni, silni svoj objem,
ne sedrin se rabi. Tvoj, moj Bog, Tvoj sem.
Ti si Pot, Resnica in Življenje mi,
večna si Pravica in Modrost mi Ti.
Naj pridem k Tebi v večni, srečni dom,
kjer užival blaženo lepoto bom.

Dr. J. Česnik

Preden smo se mogli tega popolnoma zavedati, je že prišel božič na nas, in, kakor hitro je prišel, ravno tako hitro je tudi nam ušel. Človek ima vedno toliko dela pred božičem, da skoraj pozabi na rojstvo Kristusovo, zaradi katerega se obhaja prelepi božični praznik. Naše misli so navadno tako zapletene v razne skrbi in zadeve, ki jih božič s seboj prinaša, da samo malo pomislimo na Kristusa Odrešenika, ki prav za prav mora imeti glavno mesto v naših srcih, v naših mislih, in v naših dejanjih. Okoli njega se sučejo vse božične slovesnosti in je torej božič njegov dan. On je pri-

nesel veselje tega dneva na svet in brez njega bi ne bilo sploh nobenega božiča.

Božično polnočno sv. mašo tukaj pri Mariji Pomagaj je daroval Father Kazimir Zakrajšek. Med mašo je pel zbor naših novincev in eden izmed njih, namreč fr. Marko Hočevnar, je orglal. Novinci so se več tednov pripravljali za to priliko in so se tudi navadili novo mašo peti. Čestitamo jim, ker so se tako dobro odrezali.

Na božičen sv. večer je katoliški duhovnik navadno zelo zaposlen pri spovedovanju, tako da kar cele ure presedi v spovednici, ne da bi dobil kaj oddiha. Ker je Kristusov namestnik, mora kajpada sodelovati s Kristusom pri odreševanju duš. Lemontski očetje so na sv. večer spovedovali po raznih mestih v bližini Lemonta, namreč v Jolietu, Elmhurstu, Downers Grove, Argo, Chicago, kakor tudi v daljnem Gornjem Michiganu v mestu Ahmeek in v Indianapolisu, Ind. Darovali so tudi tri sv. maše na božičen dan, kakor dovoljuje sv. Cerkev vsem duhovnikom na ta dan.

Father Ciril, ki ga je pokorščina silila gor v Ahmeek, Mich., za božič, sporoča, da je bilo tamkaj mrzlo, kakor sama pasja taca. Za srečnega se je štel, ko je svoja ušesa cela nazaj prinesel v Lemont. Veselilo ga je, ker je smel govoriti z Mrs. Hribljan, ki je tamkajšna dobra zastopnica našega lista Ave

Maria, in ki tudi aktivno sodeluje pri vseh cerkvenih zadevah. Rad bi bil govoril tudi z drugimi Slovenci v oni pokrajini, a čas mu ni tega dopustil.

Na nedeljo po božiču so prišli sorodniki naših novincev semkaj miklavževat. Kakor darežljivi Miklavži so prinesli svojcem razne dobre stvari, posebno jestvine. Če se firbec ne moti, so bili sledeči tukaj: Mr. Čemažar in hči Angela — oče in sestra fr. Blaža — iz Chicage; Mr. in Mrs. Kosmach z družino — starši fr. Lukeža — tudi iz Chicage; in sestra in nečakinja fr. Lovrencija Grum, iz Waukegana, Ill.

Na Silvestrov večer smo se zbrali v samostanski obednici, da prav pošteno odslovimo staro leto. Za pokrepčilo smo dobili dobre mesene klobase, ki jih je naš brat Bonifacij tako izvrstno napravil, in tudi potico in primerno pijačo. Veselo smo se pogovarjali in se parkrat tudi spustili v živahno petje krasnih božičnih pesmi. Med tem pa je Father John Vianej Trinko delal fonografske plošče. Ako bi kdo rad slišal nekaj res izvanrednega, naj popraša pri Father Johnu Vianejju.

Ravno za božič ni bilo snega pri nas; torej, če je kdo molil za "bel božič", ni bila njegova molitev uslišana. Nekaj snega je pač bilo teden pred božičem in takrat je nam močan severozapadni veter pretrgal električne ži-

ce, tako da smo bili brez luči v hiši več kot dve uri dotični večer. Takrat nismo mogli opraviti svojih večernih molitev ob navadnem času in smo za večerjo morali rabiti sveče. Omenjeni sneg je ves zginil pred božičem.

Nekaj dni po božiču pa je z vso silo pritisnil na nas snežni vihar iz zapada. Sneg je povsod ceste zametaval. Okoli samostana smo morali z lastnimi rokami pot napraviti dol do glavne ceste, da so smeli očetje z avtomobilom iti v Joliet maševati, kakor je njih vsakdanja služba. Vožnja je bila precej nevarna, ampak avtomobilno krmilo je bilo v rokah spretnega šoferja, torej se ni bilo bati nesreče.

Na vigilijo praznika sv. Treh kraljev je bila blagoslovitev samostana, kakor je navada pri nas vsako leto. Father Rafael je blagoslovil posamezne sobe po samostanu in pri tem so mu stregli njegovi novinci s kadihom in z blagoslovljeno vodo. Blagoslovil je seveda tudi vinsko klet. Samostanski firbec bi rad vedel, kaj je tam tako dolgo delal s svojimi novinci.

Pri nas je navada, da ima vsak menih kakšno darilo za novince pripravljeno, ko pride duhovnik blagosloviti njegovo sobo. Novinec, ki ta darila pobira, se imenuje "kamela". Ta "kamela" je marsikaj odnesla gor v novicijate — nekaj dobrih stvari menda, nekaj pa precej smešnih.

Kakor že omenjeno, se peljejo naši očetje z avtomobilom vsako jutro v Joliet (dvanajst milj od nas), kjer mašujejo v slovenski cerkvi sv. Jožefa in v dveh poljskih cerkvah. Večkrat gredo celo štirje. Ker morajo tako zgodaj iti, se šaljivo imenujejo "zorna patrola".

Za novo leto je bil prenovljen naš "Plymouth" avtomobil v Sheboyganu, Wis. Delo prenovljenja je prevzel Mr. Method Shircel, brat našega Fathra Cirila. Popravil je marsikaj, ki ni bilo v pravem redu, in zraven tega tudi prebarval ves avtomobil, tako da bi človek na prvi pogled mislil, da je nova "kara". V resnici pa je naš "Plymouth" že več kot osemdeset tisoč milj prevozil.

Naša prav iskrena zahva-

Lemontski Bled v svoji zimski odeji. Čaka lepšega spomladnega vremena.

la gospodu Shircelnu, ki je tako izvrstno delo napravil.

Samostanska knjižnica bo tudi čez nekaj časa vsa prenovljena. Pobarval je vse stene in strop v knjižnici Father Michael Rogel, ki ima precej spretno roko za takšno delo. Nove štelaže pa zanjo dela naš mojstrski "tišljár", Mr. Kobal.

Ako še imate kakšno staro ali "secondhand" obleko, ki je ne rabite več, pošljite jo nemudoma sem v Lemont. Father Alojzij že dolgo nabira tako staro obleko in jo pošilja v Evropo revnim slovenskim ljudem. Nedavno mu je poslala velik zaboj obleke Mrs. Schuster iz Sheboygana, Wis. Še drugi posnemajte njen zgled, ako je vam mogoče. Mimogrede lahko omenimo, da je najstarejša hči Schusterjeva pred kratkim vstopila v samostan za sestre-bolničarke.

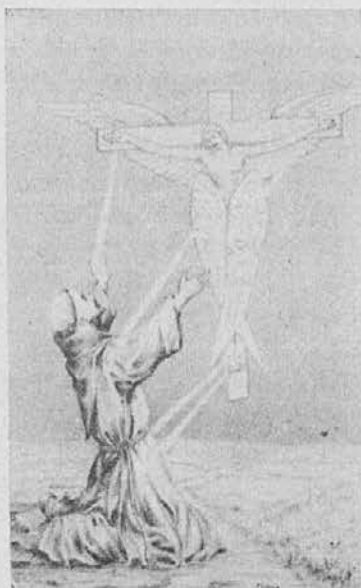
Med onimi, ki so nas v preteklem mesecu obiskali, so bili trije Shircelnovi iz Sheboygana, namreč Eddie, Agnes, in Angie s svojim zaročencem. Ti so seveda brat in sestri našega gospoda Cirila. Ostali so pri nas čez noč tik pred praznikom sv. Treh kraljev.

Svoj god obhaja 3. februarja novinec, fr. Blaž Čemažar.

— Samostanski firbec

POZOR!

Brat Antonin, večni popotnik, bo januarja in tudi februarja meseca naročnine pobiral po raznih mestih in vaseh v državi OHIO. Prosimo vas, ki živite v Clevelandu in v drugih ohijskih mestih, da ga vljudno sprejmete v svoje hiše.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

(Nadaljevanje z 19. strani)

in zraven njega še trije monsignori in petindvajset duhovnikov. Sedemnajst duhovnikov je krščevalo, vsak po šest ali sedem črncev.

Preden so bili črneci sprejeti v Cerkev, so bili dobro podučeni v katoliški veri. Njih šola je trajala štiri mesece. Pred krstom so imeli stroge skušnje in samo oni so bili sprejeti za krst, ki so bili

res pripravljeni za sprejem v Cerkev.

V preteklih trinajst letih je bilo že nad 7,600 črncev sprejetih v katoliško Cerkev in to samo v fari sv. Karola boromejskega. Ondotni župnik pravi, da je vzrok za to veliko število gorečnost spreobrnjencev, ki se veliko trudijo, da pridobivajo svoje prijatelje in prijateljice za Cerkev. Goreči so, kakor so bili prvi kristjani, ki so želeli deliti dar sv. vere z drugimi.

Čas žetve na daljnem vzhodu.

— Slavni ameriški general Douglas MacArthur je nedavno pisal nekemu protestantskemu ministru, da je zdaj pravi čas, da krščanstvo zase pridobi vzhodne narode, posebno Japonce in Kitajce. Prav od Kristusovega časa do zdaj še ni bilo tako ugodne priložnosti za krščanstvo. Ako se bodo krščanski narodi drugod po svetu poslužili te priložnosti, smemo pričakovati veliko prenovljenje duha med vzhodnimi narodi in takšno prenovljenje bi neizrečeno več dobrega storilo za človeštvo kot pa kakšen ekonomičen ali političen preobrat. Takega mnenja je general MacArthur, ki ni katoličan, a vendar je globoko veren mož.

DVOJNA MERA

Kaj zmerjaš otroka in se pritožuješ nad njim? Če bi hotel Bog tako ravnati z nami, bi moralo grmeti in treskati noč in dan. — Dr. J. Česnik.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Matevž Leskovec**: Veliko cenjeni očetje frančiškani! Vam dajem na znanje, da sem prejel zaželjeni nam Koledar, ki je toliko lepega berila v njem. Se Vam prav lepo zahvaljujem za uslugo in požrtvovalnost, ki jo nam dajete. Bodite pozdravljeni, vsa Vaša družina, da bi še mnogo let obdržali našo slovensko pisavo in našo slovensko govornico.

SHEBOYGAN, WIS. — Piše **Mrs. Frank Horžen**: Častiti o. frančiškan John Ferlin! Ne vem, kako bi se zadosti mogla zahvaliti Vam in Vašim čebelicam za dragoceni dar, ki ste ga nam poslali ob priliki Vaše zlate maše! Ko bi bili malo bližje, bi se tudi mi udeležili Vaše slavnosti. Zato se bomo pa Vas spominjali v molitvi, da naj Kristus Kralj Vas ohrani v svojem vinogradu še mnogo let čilega in zdravega ter Vam poplača tisočkrat za vsa dobra dela, ki jih delite.

UNIONTOWN, PA. — Piše **Louis Blažič** družina: častiti očetje frančiškani! Dam Vam znati, da smo prejeli Koledar 1947, ki ste ga nam poslali. Hvala lepa . . . Lepa hvala za med in podobico od patra Ferlina. Med je bil dober. Bog daj, da bi čebelice drugo leto še več nanesele. Če bodo, bomo prišli na piknik medeni, Bog nas usliši.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Krajc**: Naznanim Vam, da sem prejela Koledar za leto 1947 . . . Se Vam prav lepo zahvalim za tako izvrsten med, ki sem ga dobila dve "baksi". To je bil pa res "suprajs", da sem bila tudi jaz medenega pitneka malo

deležna. Se Vam prav lepo zahvalim, čeravno nisem bila še nikoli v Lemontu. Pa Vam po pravici povem, da skoraj ne morem iti, ker zmeraj tako slabo "filem" in noge me tako bolijo, da komaj hodim. Jako mi je bilo težko, ko nisem mogla iti, ko so šla oltarna društva od sv. Vida. Kako bi bila rada počastila lemontsko Marijo Pomagaj, kakor smo jo častili doma na Brezjah. Prosim Vas prav lepo, molite zame, da bi se mogla vsaj drugo leto udeležiti te velike skupne pobožnosti. Veste, sem že stara 73 let. Dosti se ne morem več troštati boljšega, pa vseeno Bog je vsegamogočen in, če je njegova sveta volja, pa se mogoče vidimo drugo leto. Vas vse lepo pozdravim in se Vam priporočam v molitev in Vam ostajam Vaša prijateljica od lista Ave Maria.

BUTTE, MONTANA. — Piše **John J. Sterle**: Prejel sem Koledar Ave Maria. Prav lep je in sem ga prav vesel.

Ker sem pa zapazil nekoliko netočnosti v nekaterih podatkih, želim Vas opozoriti, da boste drugo leto bolj pravilni. Saj upam, da se ne boste jezili moje sitnosti.

Na strani 20, Zapovedani prazniki za Združene države: Izpustili ste praznik Vnebovzetja preblažene Device Marije, 15. avgusta. Napaka je bila tudi lansko leto.

Stran 134: Monsignor John B. Pirnat ima še dva brata duhovnika, Rev. Mihael Pirnat v Butte, Mont., in Alojzij Pirnat, župnik v Eveleth, Minn. Tretji brat je umrl v Toledo, Ohio, in njegovo ime je bilo Anton. Koledarjevo poročilo pravi, da je John Pirnat župnik v Chisholm, Minn. To ni toč-

no, ker v Chisholm je župnik John E. Schiffrer.

Stran 151: Rev. Patrick Stimac, rodом Hrvat, je novo mašo pel v cerkvi sv. Patricija v Butte, Mont., 2. junija.

Stran 185: Leadville, Colorado. Denver je nadškofija.

Stran 185: Denver je nadškofija.

Stran 186: Pueblo, Colorado, ne spada več v nadškofijo Denver, ker je bila pred tremi leti ustanovljena škofija Pueblo, Colorado.

Stran 186: San Francisco, Calif., je nadškofija.

Stran 190: Rev. Michael Skumavec, novomašnik, spada v škofijo Duluth. Bil je posvečen v mašnika skupaj z Rev. Rudolf Pakiža, 8. junija, v katedrali Srca Jezusovega v Duluthu in je sedaj nastanjen za pomočnika Rev. John E. Schiffrerju pri sv. Jožefu, Chisholm, Minn.

To so mali popravki, ker sem opazil, da ste se zmotili. Jaz sem sicer samo preprost rudar, pa morda imam vendar le prav.

(Urednik Koledarja se prav lepo zahvali g. Sterletu in se globoko klanja njegovi izvanredni znanosti.)

CHICAGO, ILL. — Piše **Frances Florence**: Častiti očetje frančiškani! Letošnji

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

AGNES STEPANICH, Cherryvale, Kansas
MR. in MRS. KOWALSKI, Argo, Ill.
FRANCES SUŠA, Sheboygan, Wis.
MICHAEL TOPORIŠ, So. Chicago, Ill.
MRS. A. ZIDAR, Forest City, Pa.
CATHERINE HAJDINJAK, Toronto, Can.
J. COSTELLO, Salida, Colo.
JENNIE OZBOLT, Barberton, Ohio
MRS. F. BORSNIK, Chicago, Ill.
MARY BARLE, Cleveland, Ohio
NEIMENOVANA

Koledar Ave Maria se mi zelo dopade. Koliko lepšega branja je v njem in v Ave Maria listu, koliko duševne hrane! Jaz ga berem vedno nešteto krat, posebno kadar mi je duša žalostna nad vsem, kar vidim okrog mojega doma in sosedov. Kam plovemo? Pravim si, "O Bog, zakaj to dovoliš, zakaj jih ne kaznuješ?" Pa vem, da je Gospod neskončno dober in usmiljen, da noče smrti grešnika, ampak da se spokori in živi.

WAUKEGAN, ILL. — Piše **Anna Novak**: Tukaj Vam pošiljam dva dolarja da se čem vpisati v Apostolat sv. Frančiška. Ne vem, če je prav. To je za štiri osebe: za moje starše in sestro, ki so umrli, in četrta oseba sem pa jaz, Anna Novak. Upam, da me dobro poznate, č. g. urednik. Jaz sem pa še, hvala Bogu, pri življenju.

Nadalje Vam dam znati, oziroma č. g. Cirilu, da sem v najlepšem redu prejela karte, ki ste mi jih poslali, in Ave Maria kalendar. Hvala Vam lepa za vse. Hvaležnost Vam gre za take lepe nauke, katere beremo v Ave Mariji. V kalendarju je posebno dober in smešen "Cmokec". Počakajte, častiti gospodje, če bom le imela še kdaj priložnost Vam postreči, takrat pa ja ne bom pozabila to dobro reč narediti in ga v maslu in "krimi" povalati. Takrat šele bo pravi cmokec.

Prečastiti gg. frančiškani, najboljše pozdrave Vam pošilja in se Vam v molitev priporoča — kuharica (Anna Novak).

PITTSBURGH, PA. — Piše **Frances Necemar**: Cenjeni očetje frančiškani! Dam Vam vedeti, da sem prejela Koledar za leto 1947. Vsak večer sem ga brala. So lepe povesti, podučljive in smešne o "Cmoku". "Cmokec poskokec", ja ta je bil pa prebrisan, da je tako poskakoval. Ko se je vsega naveličal, je pa skočil na "talar" in je šel v imenu božjem, da je zginil.

MAPLEWOOD, N. J. — Piše **neimenovana**: Tukaj Vam pošljam en dolar za Koledar in Vas prosim za Ave Maria, da me počakate, ker nimam zdaj denarja. Saj veste,

kako je. Sem stara ženska, pa še rada berem. Se Vam lepo zahvalim za vse.

(Takšnim, ki ne morejo takoj plačati naročnine, prav radi pošljamo list Ave Maria. Torej bodite brez skrbi v tem oziru.)

ELY, MINN. — Piše **Marija Skalar**: Prejela sem poslani Koledar Ave Maria. Je res nekaj lepega spet za to leto. Pa kakor vidim, so imeli pri njem največ dela č. g. starosta, naš oče Zakrajšek. Se Vam lepo zahvalim za to plemenito delo za nas stare Slovence. Bog naj Vas ohrani še za mnoga leta.

Kako bi res bilo žalostno tu v Ameriki, ko bi ne imeli res nobenega krščanskega berila. Bog naj Vas blagoslovi in Mati Marija naj Vas še z naprej podpira za dobre nauke v Ave Mariji.

CALUMET, MICH. — Piše **Mrs. John Stariha**: Častiti očetje frančiškani! Malo pozno se oglašam, ker je že več časa minilo, odkar sem prejela sad Vaših čebelic, namreč med, ki ste mi ga poslali. Sama sebi nisem mogla verjeti, da sem bila deležna te sreče, da je prišla moja srečka ven. Upam, da bo okusna potica za božične praznike od medu Vaših čebelic. Srčno se zahvaljujem in želim veliko uspeha in napredka z Vašimi čebelicami. Bog plačaj obilno. Sem res malo pozna.

Častitemu očetu Johan Ferlinu pa čestitam za njihovo petdesetletnico mašništva, dušnega pastirstva. Bog jih živi in jim daj milosti in moči, da bi še mnogo let pastirovali med svojimi ovčicami. Pozdravljen zlatomašnik in vsi očetje frančiškani.

INDIANAPOLIS, IND. — Piše **Mrs. J. Gerbeck**: Prilagam deset dolarjev za škofa Rožmana, pet je dala Mrs. Joseph Mervar in pet sem jaz priložila. Kupite sami, kar veste, da najbolj potrebuje. Res je žalostno, ker mora biti katoliški škof v takem pomanjkanju. Bog ve, kdaj se bo ta stvar obrnila na bolje, če se bo kdaj. Vendar ne smemo obupati. Bog je vsegamogočen. Kdor vanj zaupa, ne bo osramočen.

CALUMET, MINN. — Piše **Mrs. Frank Kerze**: Dragi očetje frančiškani! Vem, da Vam je znano o tej veliki in tako žalostni bolezni "infantile paralysis", ali tako rečeno "polio". Je po mnogih krajih v tej naši deželi letos povzročila toliko težkega trpljenja za revne in nedolžne otroke in tudi mnogim pretrgala nit življenja. In ne samo malih, temuč tudi mnoge odrastle je zadela ta žalostna usoda. Za čas je bilo to malo potihnilo, ali sedaj se je zopet začelo v tej naši okolici ponavljati kar z veliko mero. Tako je zadelo tudi enega našega "grand son", po imenu Tommy Kerze, "5-year old, good little lad". "He just start his school and got sick". Sedaj Vam tu pošljem mali dar za sveto mašo v čast Mariji Pomagaj in njenemu Detetu Jezusu za ozdravljenje Tommy Kerze . . .

PUEBLO, COLO. — Piše **Mrs. Martin Fear**: Častitemu Father Johnu čestitam za 50-letno delovanje v vinogradu Gospodovem. Bog jih živi še mnogo let. Prejela sem spominek od njih, namreč pildek, in se jim srčno zahvalim. Tudi medu sem dobila za pokusiti. Takšnega še nisem pokusila tako dobrega medu. Bog Vas še ohrani dolgo let, da boste še naprej negovali Vaše ljube

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

FRANK TOMAZIN, Lorain, Ohio
 ALOYSIUS ZICKAR, Depue, Ill.
 MICHAEL ZUGELJ, Chicago, Ill.
 THERESA LEVSTIK, Jugoslavija
 JOSEPH OZANICH, Kansas City, Kans.
 ANNA SHUTE, Gheen, Minn.
 FRANK SKOLARIS, Geneva, Ohio
 JOSEPHINE MATKO, Virginia, Minn.
 ANNA SLOBODNIK, Joliet, Ill.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

čebelice . . . Pozdravljam tudi vse ljube duhovnike. Bog in Marija pomočnica naj jih obvaruje vsake nesreče. Bog jih živi še mnogo let.

CELOVEC, SLOVENIJA. — Piše **p. Odi-lo Hajnšek, o.f.m.** (patru Alojziju): Najlepša hvala za čestitke k mojemu srebrnemu jubileju. Druga polovica mojega duhovniškega življenja menda ne bo tako viharja in pestra kot je bila prva. Bogu hvala za vse, tudi za trpljenje. Če boste še kdaj pisali, — upam, da boste — pošljite kakšno sliko od novega Lemonta. Nič ne vem, kako zgleda. Zelo me zanima notranjščina cerkve.

Naložili so Vam težko, pa važno službo tajnika Lige. Naj Vas dviga misel, kako dobro delo opravljate za uboge ljudi brez doma.

Jaz sem, hvala Bogu, vedno zdrav. Dela imam vedno dosti, kar je moje veselje in sreča . . . Meni sta med tem časom umrla mama in ata ter ena sestra, pa na pogreb nisem mogel.

Malo spominov na Ameriko sem si poživil, ko sem prebiral Koledar Ave Maria . . . Srčne pozdrave Vam, preč. p. komisarju, p. Cirilu, p. Marcelu, Andreju, in vsem dragim znancem. Pozdrav bratom: Bonifaciju, Akurziju, in Antoninu.

RIM, ITALIJA. — Piše **p. Hugo Bren, o.f.m.** (patru Alojziju): Najprej želim vsem vesele praznike in blagoslovljeno novo leto. Na sv. večer bi želel biti med vami . . . Rimski sv. večeri so sila dolgočasni, prave verne duše, kar se tiče zunanjega okvirja, ki je pri nas tako romantičen. Bi šel k našim sestram, kjer je, kolikor moč v tujini, po domače. A so predaleč. Ko bi prišel domov, bi bilo že vse zaprto. Naša dva pp. Robert in Ciril — ki letos nista več v kolegiju, ker študirata na državni univerzi — me vabita k sv. Sebastijanu zunaj mestnega ozidja, da bi skupaj božičevali. Ta samostan je pa še delj zunaj. Zato bo najbolj kazalo iti v — jaslice.

Zopet nam je smrt pobrala generala. (Poročilo o njegovi smrti je bilo v januar-

ski številki lista Ave Maria.) Ravno za drugo obletnico prejšnjega. V ponedeljek, 2. dec., bi moral imeti slovesen drugi aniverzarij za prednikom, pa je njemu samemu zazvonilo. Se razume, nas je to zelo pretreslo. Ravno v duhovnih vajah smo bili. Tudi on jih je delal. V soboto zvečer je bil še pri premišljevanju brez kakih znakov bolezni. V nedeljo okrog 8. zjutraj pa gre kot blisk od sobe do sobe vest: Možganska kap ga je zadela. Vstal je, se opravil, pripravil za mašo v svoji kapeli, že uredil misal (mašno knjigo), poleg njega položil očala, in čakal, da pride brat ga obleči. Pa ga je udarilo. Do postelje se je še privlekel, en sandal odpel, omahnil na postelj in menda takoj padel v nezavest. Kot takega ga je brat našel . . . Je visel med življenjem in smrti do 4:45 P. M. Prišel je kardinal protektor in mu prinesel blagoslov sv. očeta. A ni več prišel k sebi. V navzočnosti kardinala je izdihnil. Na mrtvaškem odru je ležal v vseučiliški avli, kjer so študenti noč in dan molili. V sredo je bila pogrebna maša. Po običaju jo je imel dominikanski general, absolucijo pa kardinal protektor. Prepeljali so ga na Araceli, kjer je bil drugi dan po zadušni sv. maši položen v generalsko grobnico. Mi smo duhovne vaje kljub temu nadaljevali in končali.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Mrs. John Zaman:** Oprostite, da Vas spet nadlegujem s prošnjo, da bi prižgali lučke k Materi Mariji Pomagaj, ko bo 8. decembra njen velik praznik kakor tudi moj največji praznik v mojem življenju. Po treh mesecih moje slepote v očeh sem isti dan zopet zagledala lučko pri Mariji v ljubljanski bolnišnici za slepe. Istega dneva ne bom pozabila mojega veselja, ko sem mislila, da ne bom več videla belega dneva. Po Marijini priprošnji sem spet dobila vid. Čast in hvala Mariji.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po \$10: Mrs. G. Krainer. — Po \$2: F. Tomsha. — Po \$1: M. Tometz, A. Mozina, J. A. Ray, M. Zaletel, R. Skiff, K. Pristopec. — Po 50c: U. Tauchar, Mrs. J. Kascek.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$100: Miss A. Kotchevar. — Po \$50: G. Flajnik. — Po \$25: F. Kosmach, Rev. A. Baznik, J. Dobravc. — Po \$10: Mrs. F. Ivancic, J. Kosmach, A. Braeger, N. N., A. Grdina. — Po \$6: Mrs. A. Korosec. — Po \$5: C. Turk, Mrs. M. Cuk, Društvo Najsv. Imena, Mrs. J. Habjan, R. Lamsek, M. Marosek. — Po \$4: Mrs. M. Stiglitz. — Po \$3: A. Skrinar, Mrs. J. Kocin. — Po \$2: J. Zabukovec, M. Kapsch, Mrs. T. Ancel, Mrs. A. Mozina, Mrs. A. Cankar, H. Somrak, Mrs. G. Krainer. — Po \$1.50: M. Knez. — Po \$1: F. Skubic, J. Budan, F. Tomsha, A. Boldan, S. Straus, M. Umek, J. Pintar, Mrs. A. Matkovic, K. Pavlic, F. Bait, A. Oratch, Mrs. M. Seitz, Mrs. M. Fink, A. Miklavcich, U. Strubel, Mrs. J. Sasek. — Po 50c: Mrs. M. Koklic, A. Stiglitz, Mrs. R. Cic, J. Erлах, M. Kochevar, F. Miklich, P. Laurich.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$20: J. Potokar. — Po \$10: P. Chemazar. — Po \$5: Mrs. J. Suscha, Mrs. M. Šircelj, Mrs. A. Stepanich, Mrs. F. Borsnik, Mrs. A. Zidar, Toporis, C. Hajdinjak, N. N., Mr. Mrs. Kowalski. — Po \$3: M. Kapsch. — Po \$2.50: J. A. Ray. — Po \$2: K. Pristopec, M. Barle, A. Oratch, M. Pavlesic. — Po \$1.50: M. Markovich. — Po \$1: L. Stonich, Mrs. A. Luin, M. Miketich, A. Nemgar.

ZA LUČKE — Po \$4: J. Hocevar. — Po \$2.50: K. Jartz. — Po \$2: G. Polajnar, Mrs. A. Bogolin Sr., Mrs. Mramor. — Po \$1.50: Mrs. Gradisar, J. Kosmerl, L. Bozzich, L. Groselj. — Po \$1: F. Zakrajsek, A. Pelcic, J. Korencic, M. Jerikovski, M. Perushek, J. Kosir, J. Gombach, Mrs. Erлах, M. Oberstar, Mrs. C. Bartel, A. Xeller, L. Stanich, A. Oratch, A. Mozina, T. Mihelic, A. Pelcic, A. Kosec, Mrs. M. Fink, F. Ulchar, A. Chernick, Mrs. J. Kascek, M. Volkar. — Po 50c: J. Budan, A. Berus, J. Pucel, A. Kozjek, A. Mozina, Mrs. M. Seitz, M. Sustarsic, A. Drasler, U. Strubel, J. Paukovich, T. Centa, M. Erchl. — Po 25c: F. Gaber. — Po 70c: F. Shega.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: H. Somrak, A. Rebrovic, A. Skrinar, M. Krajc, J. Papesh, L. Suhadolnik, Mrs. Drassler, A. Krauthaker, J. Serich, M. Setina, K. Majerle. — Po \$5: F. Rogina. — Po \$3.50: N. Simonc. — Po \$1: F. Skubic.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$5: A. Skrinar, Mrs. A. Zupancic. — Po \$1.40: S. Shannon.

ZA MAŠE — Po \$20: Mrs. K. Bicek. — Po \$10: M. Zickar. — Po \$6: Mrs. C. Fischer, Mrs.

R. Cic, N. N., P. Chemazar. — Po \$5: T. Gubanc, Mrs. M. Kofal, H. Somrak, F. Vence, K. Bicek, K. Majerle. — Po \$4: A. Sterk, T. Umek. — Po \$2.50: G. Petrovcic. — Po \$2: J. Warsek, J. Martincic, A. Berdice. — Po \$1.50: P. Podgornik, A. Grandlic. — Po \$1: Mr. J. Hocevar, Mrs. M. Jakus, S. Checkalk, F. Vertin, Mrs. M. Tezak, A. Kosec, Mrs. M. Sivic, Mrs. H. Zore, M. Droblich, J. Kuznik, Mrs. M. Golobik, A. Drassler, Mr. Virant, F. Ulchar, F. Shega, J. Zupic, Mrs. A. Malkovec, J. Paukovich, T. Hren, K. Pristopec, M. Erchl, A. Brula, Miss M. Bombich, Mrs. J. Sasek.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Mariji Pomagaj, sv. Antonu in Frideriku Baragu za pridobljene milosti:

Mrs. M. Krebs, Mrs. A. Miklavcich, Mrs. M. Seitz, M. Golobich, M. Volkar.

AGNES KRZAN 5 47
703 WEST ELM STREET
LEADVILLE, COLORADO

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.